01

ஸ்ரீ:

தமிழரும் ஆந்திரரும்.

இராமநாதபுரம்

மு. இராகவையங்கார்

எழுதியது.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் * THE MADURA TAMIL SANGAM *

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—௫௰.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1924.

773(P3)
~~P31-32~~
N24
181016.

ஸ்ரீ:

தமிழரும் ஆந்திரரும்.

இராமநாதபுரம்

மு. இராகவையங்கார்

எழுதியது.

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—ரு௰.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1924.

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

பண்டைக்காலந்தொட்டே இத் தண்டமிழ்நாட்டுள், அரசரும் புலவரும் ஆசிரியர்களும் முதலிய தக்கோர்கள் அறிவு ஆற்றல் முதலியவற்றால் நல்லிசைபடைத்த செய்திகள் எல்லையில்லனவாயுள்ளன.

அவற்றையெல்லாம் நம்முன்னோர்கள் வரன்முறையே ஒரு கோவைப்படத் தொகுத்து ஒரு சரித்திர நூலாக்கிவையாது சென்றது ஒருபெருங்குறையே.

அத்தகையசெய்திகளை இக்காலத்தறிஞர்பலரும் சிலாசாசனங்களாலும், பழையதமிழ் நூலாராய்ச்சிகளாலும், வேறு புறச்சான்றுகளாலும் ஆராய்ந்து, தெளியுமவற்றைப் பத்திரிகைவாயிலாகவும் புத்தகரூபமாகவும் வெளியிட்டுவருவது யாவருமறிந்ததே.

அவருள் ஒருவராக நன்குமதிக்கப்பெற்றவரும், சென்னை லெக்ஸிகன்சங்கத்தின் தலைமைப்பண்டிதருமான ஸ்ரீமத். மு. இராகவையங்காரவர்கள், முன்பு மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்திற் செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபராயிருந்தகாலந்தொடங்கி ஆராய்ச்சிமுறையானெழுதிய வியாசங்களாலும் வேளிர்வரலாறு, சேரன்செங்குட்டுவன், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி என்னும் புத்தகங்களாலும் அரிய பலவிஷயங்களை வெளியிட்டார்கள்.

அப்புத்தகங்கள் சென்னைச் சருவகலாசாலையாராலும் நன்குமதிக்கப்பெற்றுப் பரீக்ஷாபாடங்களிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றால், ஐயங்காரவர்களுக்குள்ள பழைய சங்கத்தமிழிலக்கிய இலக்கண நூல்களில் நிரம்பிய கல்வியறிவுடைமையும் நன்குவிளங்கும்.

இப்போது நிகழ்ந்த மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து 23-ம்வருஷக் கூட்டத்தில் ஏதேனும் ஒருவியாசமெழுதிப்படிக்கவேண்டுமென்ற சங்கத்தார்விருப்பத்துக்கிணங்கிய ஐயங்காரவர்களால் இந்தத் "தமிழரும் ஆந்திரரும்" என்ற ஆராய்ச்சியுரை யெழுதப்பெற்று, மதுரைத்தமிழ்ச்

சங்கத்தின் 23-ம் வருடக்கொண்டாட்டத்தில் மகாமாட்சிமைதங்கிய இராஜராஜேஸ்வரஸேதுபதி மஹாராஜாவர்கள் முதலான கனதனவான்களும், மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீமத் வே. சாமிநாதையரவர்கள் முதலிய வித்வான்களும், மற்றுமுள்ள தமிழபிமானிகளும் புடைசூழ்ந்து விளங்கிய மஹாஸபையில் அக்ராசனராயமர்ந்திருந்த, சென்னை ஸர்வ கலாசங்கத்தின் புரோசான்ஸலரும், சென்னை வித்யா இலாகாமந்திரியுமான ஸ்ரீமான் ஸர். பரசுராமதாஸ் பாத்ரோ அவர்கள் முன்னிலையிற் சபையோர்களெல்லோரும் அகமகிழ்ந்துவக்கும்படி படிக்கப்பட்டது.

இது, ஐயங்காரவர்கள் தமக்குக்கிடைத்த ஒரு மணிநேரத்துக்குள் படித்து முடிக்கும்படி, சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் விஷயங்களைக் கேட்பவர் மனங்கொள்ளும்படி முறைப்படத்தொகுத்துச் செவ்விய நடையில் எழுதப்பட்டிருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

இதனுள், ஆந்திரம் தமிழ் என்னும் இருமொழிகளுக்குமுள்ள ஒற்றுமையும், தமிழர் ஆந்திரரை வடுகர் என்றும், ஆந்திரர் தமிழரை அரவரென்றும் வழங்குதற்குக் காரணமும் கூறி, தமிழர்க்கும் வடுகர்க்குமுள்ள தொடர்பைக் காலவேறுபாட்டால் மூன்றுகூறுகப்பிரித்து ஆராய்ச்சிசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆந்திரமொழியும் தமிழ்போலப் பழமையானதென்பதும், அதுவும் முற்காலத்தில் இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் அமையப்பெற்றிருந்ததென்பதும், அரசியல் முறையாலும் ஆந்திரரும் தமிழரும் ஒருவரையொருவர் பாதுகாத்தவரென்பதும் முதலானவிஷயங்கள், சங்கநூல்வழக்குகளையும் தமிழ்நாவலர்சரிதை முதலியமேற்கோள்களையும் மற்றுள்ள புறச்சான்றுகளையுங்கொண்டு நன்குவிளக்கப்பட்டுள்ளன.

இவர்கள் இன்னும் பல ஆராய்ச்சிகளெழுதி உலகுக்குபகரித்து உன்னதமான நன்னிலையடைய எல்லாம்வல்ல இறைவன் திருவருள் புரிவாராக.

திரு. நாராயணையங்கார்,

செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபர்.

ஸ்ரீ:

தமிழரும் ஆந்திரரும்.

பரதகண்டத்தின் தென்பாகத்தில் உள்ள தேசங்களிலே, தமிழ் தெலுங்கு கன்னடம் என்ற பாஷைகள் வழங்கும் நாடுகள், பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்தவை என்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயம். ஒன்றையொன்று அடுத்துள்ள இத்தேசங்கள் அரசியலாலும் பாஷைவகையாலும் பூர்வகாலமுதலே சம்பந்தம்பெற்றிருக்கக்கூடியவையாதலால், 'அத்தொடர்புகள் யாவை' என்று அறியமுயல்வதில் நம்மவர்க்கு விருப்பமிருப்பது இயல்பேயாம். இவ் விருப்பமிகுதியே 'தமிழரும் ஆந்திரரும்' என்றவிஷயத்தை இம்மகாசபையில் உபந்யஸிக்கும்படி என்னைத் தூண்டியது. கன்னடபாஷையானது வளமும் பழமையும் வாய்ந்ததேயாயினும், தமிழ்நாட்டுடன் ஆந்திரதேசத்துக்கு அதிகத்தொடர்புண்மைபற்றியும் சுருக்கங்கருதியும், அவ்விரண்டுநாட்டார்க்கும் அமைந்த சம்பந்தத்தையே இன்று ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொள்ளலானேன். நம் சகோதரவகுப்பினராகிய ஆந்திரமக்களால் தமிழ்நாட்டவர் பூர்வத்தில் அடைந்த நன்மைகளும் உண்டு; ஆதலின் அவற்றை மறவாது எடுத்துரைப்பதற்குத் தமிழின் தலைமைக்களமாகிய இத் தமிழ்ச்சங்கத்தினுஞ் சிறந்த இடம் வேறுண்டோ? இவ்வாறு காரணமுங் களமும் அமைந்திருப்பதுடன் காலமும் பொருந்தியதாயுள்ளது. அஃதாவது, ஆந்திரதேச சம்பந்தமுடையவராய் இன்று சங்கக்கூட்டத்தின் தலைமை வகிக்கும் நம் வித்யாவிலாகா மந்திரியாரின் முன்னிலையில் இவ்விஷயத்தைப் பேசும்படி நேர்ந்திருப்பதேயாம். இனி, நான் தொடங்கிய விஷயத்துட் புகுவேன்.

பரீக்ஷாதத்துவநூலோர், திராவிடபாஷைகள் என்று பகுத்துள்ள தொகுதியுள், தமிழ் ஆந்திரம் கன்னடம் என்ற மூன்றும் ஓரினத்தைச் சார்ந்தவை என்பது, அறிஞரெல்லாம் ஒத்துக்கொண்ட முடிபாம். இவற்றுள், முதலிரண்டு மொழிகளுமே அதிகப் பழமைபாராட்டுதற்குரியவை. நூற்பெருமையால் கன்னடம் குறைவுடையதன்றேனும்,

அது, தமிழ் வடுகு என்ற இரண்டன்சேர்க்கையால் ஆனதொருபாஷை என்பதே தமிழ்முன்னோரின் கருத்தாகும். கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டினரும் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று மதிக்கப்பட்டவருமாகிய சயங் கொண்டார்—

"மழலைக்குறு மொழியிற்சில வடுகும்பல தமிழுங்
குழறித்தரு கருநாடியர் குறுகிக்கடை திறமின்"

என்று—சிறுபான்மை வடுகும் பெரும்பான்மை தமிழுங்கலந்தமொழியே கன்னடம் என—இக்கருத்தேபடக் கூறுவது காணலாம். இது, பழைய தமிழ்மக்கட்குக் கன்னடபாஷையைப்பற்றியிருந்த அபிப்பிராயம் இன்னதென்பதைக் காட்டுவதன்றோ? பழங்கன்னடத்தை (ஹள கன்னடம்) ஆராய்வோர்க்கு இதனுண்மை நன்குவிளங்கத் தடையில்லை. இனி, மலையாளபாஷையைத் தமிழின் குழவிமொழி என்பதே தக்கதாம். மேலைக்கடலையொட்டிய மலைநாடுமுழுதும் தமிழகத்தின் பழையபிரிவுகளுட் சேர்ந்ததாகவும், சில நூற்றாண்டுகட்குமுன்பெல்லாம் பாஷையாற் சிறிதும்வேறுபடாததாகவும் இருந்ததென்பது, மலையாளபாஷையிலுள்ள பழையநூல்களாலும், அந்நாட்டுச் சிலதாமிரசாஸனங்களாலும் தெளியப்பட்டது. இதுபற்றியே, கல்வியிற்பெரிய கம்பநாடரும், "வடகலை தென்கலை வடுகு கன்னடம், இடமுள பாடையா தொன்றிலுனும்" என்று—தங்காலத்தே மலையாளம் தமிழின்வேறான பெரும்பாஷையாகக் கருதப்படாததைக் குறிப்பித்தலுங் காணலாம்.

இவ்வாறு, தமிழ் வடுகு கன்னடமொழிகள் ஒரு வகுப்பினவாயின், 'இவற்றுக்கு மூலமான தாய்மொழியாது' என்ற கேள்வி அடுத்து நிகழ்க்கூடியதே. இதற்கு யாவரும் ஒப்பக்கூடியவிடையை இப்போது பெறுதல் அரிதென்னலாம். 'திராவிடத்தொகுதியுள் தமிழே தாய்மொழியாகத்தக்கது' என்பது நம் நாட்டறிஞர்சிலர் அபிப்பிராயம். இப்பொழுது வழங்கும் தமிழ்நூல்களுள்ளே தொல்காப்பியமே பழமையும் பெருமையும் உடையதென்பது யாவரும் அறிவர். அந்நூல், தமிழ்வழங்கும் நிலத்தைப் பன்னிரண்டுபகுதியாக்கி, அப்பன்னிரண்டுக்கும் புறம்பாகிய வடுகு முதலிய நாடுகளிலிருந்து தமிழில் வழங்கும் பதங்களைத் திசைச்சொற்கள் என்று பகுக்கின்றது. தொல்காப்பியர்காலத்தவராகிய பனம்பாரனாரும் 'வடவேங்கடந் தென்குமரி

யாயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து' எனத் தமிழ்வழங்கும்நிலத்தை வேங்கடமலைக்கு அப்புறம் நிறுத்தினரில்லை. காக்கைபாடினியார் என்ற பழம்புலவரும் "வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாக" என்று ஆந்திரபாஷை வழங்குநிலமே தமிழின்வடவெல்லையாகக்கொண்டார். இவற்றால் தொல்காப்பியனார் முதலிய முன்னோர்க்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே, தமிழும் வடுகுந் தனியே வேறுபட்டிருந்த பாஷைகள் என்பது தெளியப்படும். இப்போதுள்ள பழைய தமிழ்ப் பிரமாணங்களைக் கொண்டு நோக்குமிடத்து, வடுகுக்கும் தமிழினளவு பழமையுண்டென்றே சொல்லலாம்.

சங்ககாலத்துத் தமிழ்மக்கள் ஆந்திரரை வடுகர்* என்றும், அவர் மொழியை வடுகு என்றும் பெரும்பான்மை வழங்கிவந்தனர். அவ்வாறே ஆந்திரர் தமிழரை அரவர் என்றும், அவர் மொழியை அரவம் என்றும் வழங்கலாயினர். வடகர் என்பதற்கு வடக்கிலுள்ளவர் என்பது பொருளாம். குடக்கிலுள்ளது குடகு என்பதுபோல, வடக்கிலுள்ளது வடகு என்றாகி, பின் வடுகு எனத் திரிந்தது. "வடதிசை மருங்கின் வடுகு" (காக்கைபாடினியம்) "வடவடுகர்வாளோட்டிய" (புற. 378) என்ற பழந்தொடர்களிலே, வடுகு என்பது வடக்கடியாகப் பிறந்தது என்பது குறிக்கப்படுதல் காண்க. தொல்காப்பியப்பாயிரங் கூறுமாறு, வேங்கடமலைக்கு வடக்கணுள்ளபூமி இவ்வடுகர்தேசமாகவே கடைச்சங்கநாளினுங் கருதப்பட்டது. இதனை,

"ஓங்குவெள் ளருவி வேங்கடத் தும்பர்...
வானிணப் புகவின் வடுகர் தேஎத்து" (அகம், 213)

"புடையலங் கழற்காற் †புல்லி குன்றத்து
நடையருங் கானம் விலங்கி நோன்சிலைத்
தொடையமை பகழித் துவன்றுநிலை வடுகர்
பிழியார் மகிழர் கலிசிறந் தார்க்கும்
மொழிபெயர் தேஎய மிறந்தன ராயினும்" (ஷை. 295)

*மத்தியகாலத்திலே தெலுங்கர் என்றும் வழங்கியதுண்டு; "சேனை மடிகளங்கண்டு திகைத்து நின்றேந் தெலுங்கரேம்" என்று சயங்கொண்டார் பாடுதல் காண்க (கலிங்கத் 12. 158). பிற்காலத்தில் இவ்வடுகர் என்பதை ஆந்திரரில் 'பலிஜர்' க்குத் தமிழர் வழங்குவர்.

†புல்லி குன்றம்—கள்வர்தலைவனாகிய புல்லிக்குரிய வேங்கடம்.

என்ற தொடர்களால் நன்கறியலாம். இவ்வடுகர் என்ற சொல்லைக் கன்னடரில் ஒருசாரார்க்குச் சிறுபான்மை தமிழ்மக்கள் வழங்கியதுமுண்டு; "வடுகர் பெருமகன் பேரிசை யெருமை......குடநாடு" (அகம் 115, 253) எனக் காண்க. இவ்வாறு ஆந்திரருங் கன்னடரும் வடுகர் என்ற பொதுச்சொல்லாற் சங்கநாளிற் கூறப்பட்டதுகொண்டு, அவ்விருவரும் அக்காலத்தே வேறன்றி ஓரினத்தவராயிருந்தனரென்றும், அவ்விருவர் பேசிவந்தபாஷையும் ஒன்ருய் வடுகு என்ற பெயர்பெற்றதாகல்வேண்டுமென்றும், பிற்காலத்தேதான் கனடம் பிரிந்து தனிமொழியாயிற்றென்றும் *அறிஞர்சிலராற் கருதப்பட்டுள்ளது. ஆனல்—

"கொங்கணர் கலிங்கர் கொடுங்கரு நாடர்" (சிலப். 25, 156).

"கொங்கணக் கூத்தருங் கொடுங்கரு நாடரும்" (ஷை. 26, 106)

எனச் சங்ககாலத்தவரான் இளங்கோவடிகள், கன்னடமொழிபேசும் மக்களைக் கருநாடர் எனத் தனியே கூறுதலாலும்,

"கொங்கணங் கன்னடங் கொல்லந் தெலுங்கம்" (அகத்தியம்)

"கன்னடம் வடுகு கலிங்கந் தெலுங்கம்" (நன். 272 மயிலை.)

எனத் தமிழ்நாட்டைச்சூழ்ந்த நிலங்களிலே, கன்னடந் தெலுங்குகள் பயிலுநாடுகள் பிரித்தெண்ணப்படுதலாலும் முற்கூறிய அறிஞர் கொள்கை முடிவுடையதாகத் துணியக்கூடவில்லை.

இனி, மைசூர்ராஜ்யத்தின் வடபாகத்துக்கும், பல்லாரி அனந்தபுரம்ஜில்லாககளின்பகுதிகட்கும் படகநாடு என்ற வழக்குண்டு எனபது, அப்பக்கங்களிலுள்ள கன்னடர்க்கு படகவாரு, படகநாட்டிவாரு என்ற பெயர்கள் இன்றும் வழங்குவதால் விளங்குவதென்றும், இது வடுகநாடென்பதன் திரிபாமென்றும், அகநானூற்றில் நக்கீரனாரால்,

"நேரா வன்றோள் வடுகர் பெருமகன்
பேரிசை யெருமை நன்னுட் டுள்ளதை
அயிரியா றிறந்தன ராயினும்,, (253)

என்ற அடிகளிலே, வடுகர்பெருமகனுன எருமையென்பவனுக்கு உரியதாகவும், அயிரி என்ற நதியையுடைய்தாகவுங்கூறப்பட்ட குடநாடு என்பது இப்படகநாட்டைக் குறிப்பதென்றும், அயிரியென்பது அந்நாட்டி

*The Tamils 1800 years ago, p. 29.

லோடித் துங்கபத்திரையோடு கலக்கும், அகிரிநதியே என்றும், பழைய மௌரிய ஏகாதிபத்தியத்தின் தெற்கெல்லையாயிருந்தது இப்படகநாடே என்பதற்கு அசோகசாஸனம் ஆங்குள்ளதே சான்றுமென்றும் தெரிய வருகின்றன.* இங்ஙனமாயின், தமிழ்நாட்டின் வடபாலுள்ள தெலுங்கரும், மேல்பாலுள்ள படகக் கன்னடரும் வடுகரென்று பொதுப்பட வழங்கப்பட்டனர் என்பது பெறப்படும்.

"குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது
†பல்வேற் கட்டி நன்னாட் டும்பர்
மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும்" (குறுந்தொகை, 11.)

என்ற மாமூலனார்வாக்கில், கட்டியென்பவனது நாட்டிற்குமப்பால் வடுகர் முனையையுடைய மொழிபெயர்தேயம் உள்ளதென்று கூறப்படுகின்றது. கட்டியரென்பவர் சங்கநாளில் வலிமைபெற்றிருந்த ஒருசார் சிற்றரசர்; †பல்வேற்கட்டியர்'(சிலப்.25. 157; குறுந். 11), 'கங்கன்கட்டி'(அகம்.44), 'போரடுதானைக்கட்டி' (ஷ 226.) என்ற பழந்தொடர்கள் காண்க. விஜயநகரவரசர்காலத்தும் அதன்பின்பும் கட்டிமுதலியார்கள் என்று பிரபலராய் விளங்கிய தலைவர்கள் இக்கட்டிமரபினராகவே கருதற்பாலர். இன்னோரது ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடு தமிழ் கன்னட தேசங்களினிடைப்பட்ட சேலர்ஜில்லாவிற் பாதிக்குமேற்பட்டிருந்தது. மற்றும் இவர் வரலாறுகள் சரித்திர நூல்களால்‡ அறியத்தக்கன. தமிழ்நாட்டெல்லையில் இக்கட்டிநாடுள்ளதாக மாமூலனார் கூறியவாறே, அவர் மரபினரான கட்டிமுதலியார்நாடும் பிற்காலத்தமைந்திருந்தமை அறியத்தக்கது. இக்கட்டிநாட்டுக்கும் அப்பாலுள்ளதாகக் குறுந்தொகை

---

*வடுகர் விஷயமாக நான் உசாவிவந்தபோது, சாஸனபரிசோதகரும் என் நண்பருமான ஸ்ரீ ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஸரஸ்வதியவர்கள் B. A., இவ்வபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தனர். இவை, அறிஞரது ஆராய்ச்சிக்கு உரியனவேயாம்.

†'பல்வேற்கட்டி' என்ற பாடத்தை 'வல்வேற்காட்டின்' என்று கொண்டு பழவேற்காட்டைத் தமிழ்நாட்டெல்லையாகச் சரித்திர மெழுதிச்செல்வாரும் உளர். 'பல்வேற்கட்டியர்' (சிலப். 25. 157) என்றதொடர் முன்னூலிற் பயில்வதோடு, கட்டியர் என்றவர் தமிழ்நாட்டினெல்லைப்புறத் தாண்டவராக நூல்களிற் காணப்படுவதாலும், யான்கூறிய பாடம் ஏடுகளிற்கண்டதாதலாலும், அதுவே கொள்ளத்தக்கதென்க.

‡Gazetteer of Salem District, Vol. I, p 69; Vol. II p. 262-69.

கூறும் வடுகர்முனையென்பது, மேற்கூறிய படகர்நாட்டைக் குறிப்ப தாகவே கொள்ளவிடமுண்டு.

"கல்லா நீண்மொழிக் கதநாய் வடுகர்" (அகம் 107.)
"கடுங்குரற் பம்பைக் கதநாய் வடுகர்" (ஷை)
"கற்றரிக் குரம்பைக் கதநாய் வடுகர்" (ஷை)

எனச் சங்கச் செய்யுள்களினும்,

"வடுக வேடுவர்......ஆறலைக்கு மிடம்" (முருகன் பூண்டித்தேவாரம்.)
"வடுகர்வாழ் முருகன் பூண்டி" (ஷை.)

எனச் சுந்தரமூர்த்திநாயனுரால், கொங்குநாட்டுத் திருமுருகன்பூண்டித் தேவாரத்துங் கூறப்பட்டவர்கள், இப்படகநாட்டுள்ள அல்லது அங் கிருந்து வந்தேறிய கன்னடவேடராகவே கருதத்தகும். வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடலில், மூர்த்திநாயனுர்காலத்து மதுரையை வென்று கைப்பற்றிய சமணவரசனை, 'கருநாடர் மன்னன்" என்று கூறிய அதனுசிரியர், அவனையே மற்ரோரிடத்து "வடுகவேந்தன்" என்று பாடுகின்ருர்.* இதுவும் மேற்கூறியவற்ரோடு சேர்த்து ஆராயற் பாலது. இப்போது நீலகிரியில் வாழும் படகர் என்ற கூட்டத்தார் மைசூரின் வடபாலினின்று ஆங்கு வந்தேறியவராகச் சொல்லப்படுத லால்† அவரும் இப்படகநாட்டவரேயாதல்வேண்டும்.

தமிழகத்தைச் சூழ்ந்த நிலங்களிலே, கன்னடம் வடுகு தெலுங்கம் என்பவை தனித்தனி நாடுகள் என்று நச்சினுர்க்கினியரும் (தொல். சொல். 400 உரை), நன்னூற் பழையஉரைகாரரும் (272 மயிலை. உரை) கூறுகின்றனர். இவ்வாறு தெலுங்குநாட்டின் வேருக வடுகநாடென்று எண்ணப்படுவது, மேற்கூறிய படகநாட்டைக் கருதியதாகக் கொள்ள லாம். அன்றேல், ஆந்திரதேசத்தின வடபாகம் தெலுங்கம் என்றும், அதன் தென்பாகம் வடுகு என்றும்—செந்தமிழ்நாடு, கொடுந்தமிழ்நாடு என்ற தமிழகப் பகுப்புப்போல—ஆந்திரமும் இருவேருகத் தமிழரால் முற்காலத்து வழங்கப்பட்டது என்று கருதல்வேண்டும். எவ்வாருயி

* 'பஞ்சவற்றுரந்து, மதுரை வவ்விய கருநடவேந்தன்' எனக் கல்லாடத்து (57) கருநடவரசனுகவே கூறப்பட்டுள்ளது.

† Gazetteer of Nilgiri District p. 128.

னும், பிற்காலத்துத் தமிழ்மக்களெல்லாம் அவ்வேறுபாடு சிறிதுங் கருதாது, ஆந்திரபாஷையையும் அதன் மக்களையுமே, வடுகு வடுகர் என்ற சொற்களால் வழங்கிவரலாயினர்;

"சிலவடுகும் பலதமிழுங் குழறித்தரு கருநாடியர்" (கலிங். பரணி).

"வடகலை தென்கலை வடுகு கன்னடம்" (கம்பர்)

"கருநாடகச் சந்தமும்.........வடுகச் சந்தமும்" (யாப். வி.)

"வடுக ரருவாளர் வான்கருநாடர்" (நன். மயிலை).

என்ற தொடர்களால், தெலுங்கும் வடுகும் வேறல்ல என்பது தெளிவாதல் காண்க.

இனி, வடுகர் என்ற பெயரை ஆந்திரமக்கள் தங்கட்குள் வழங்கினவர் என்பதற்கு ஆதாரங் கிடைக்கவில்லை. அவ்வாறே, அரவர் என்ற பெயரைப் பழைய தமிழ்மக்கள் தங்கள் பெயராக வழங்கினரில்லை. ஆனால் 300-ஆண்டுகட்குமுன்னிருந்த அகராதிநிகண்டுநூலார் மட்டும், இச்சொல்லை 'அரவரென்பது தமிழராகும்' என்று எடுத்தாண்டனர். அரவம் என்ற வடசொற்கு, ஒலி என்பது பொருளாயிருத்தல் கொண்டு, ஆந்திரர்க்குத் தமிழ் வெற்றொலியாகவே கேட்கப்பட்டமை பற்றி அதற்கு அப்பெயர் வழங்கலாயிற்று என்று தெலுங்கர் சிலர் பொருள் கூறுவதுண்டு. இது விநோதமான விற்பத்தியேயாகும். பழைய ஆந்திரர் தமிழர்க்கு வழங்கிவந்த பெயர் அருவர் என்பதேயன்றி அரவர் என்பதன்று. கலிங்கத்துப்பேரிலே அந்நாட்டுச் சேனைகள் சோழர்படையைக்கண்டு 'தமிழர்! தமிழர்!!' என்று கதறிநடுங்கியது என்பதைக் கூறவந்தவிடத்தே, சயங்கொண்டார்—

"அருவர்! அருவர்!!' எனு விறைஞ்சினர்
அபய மபய மெனு நடுங்கியே"

என்று பாடுகின்றார். இவ்வாறே, சோழர் நடத்திய அப்பெரும் போரைப்பற்றிய பழைய வெண்பாவொன்றும்,

"ஒருவ ரொருவர்மேல் வீழ்ந்து வடநாடர்
அருவ ரருவரென வஞ்சி—வெருவந்து
தீத்தீத்தீ என்றயர்வர் சென்னி படைவீரர்
போர்க்கலிங்க மீதெழுந்த போது,"

என்று தண்டியலங்காரத்தில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுளது. இப்பிரமாணங்களிலிருந்து, அருவர் என்பதே ஆந்திரர் தமிழர்க்கு வழங்கிய பழைய பெயரென்பது வெளியாம். தெலுங்கு தேசத்தை ஒட்டியுள்ள தமிழகத்தின் பகுதிகள், அருவா, அருவாவடதலை என்ற நாடுகளாம். இந்நாட்டாரை அருவாளர் என்பது பழைய தமிழ்வழக்கு. தம் பக்கத்து வாழும் தமிழராகிய இவ்வருவாநாட்டாரையே, வடுகர் முதலில் அருவர் என வழங்க, அதுவே தமிழர்க்கெல்லாம் உரிய பொதுப்பெயராக வழங்கலாயிற்று என்று, அச்சொற்கு உற்பத்திப் பொருள்கொள்வதே நேரானது என்று கொள்க.

இனி, தமிழரும் வடுகரும் முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் எவ்வகைத் தொடர்புகொண்டிருந்தனர் என்பதை நோக்குவோம். இத்தொடர்பை மூன்றுபகுதியாகக்கொண்டு ஆராய்ச்சிசெய்தல் தகும். முதலாவது—தமிழரும் ஆந்திரருந் தம்முள் அதிக மாறுபாடுகொள்ளாது வாழ்ந்த காலமாகும். இரண்டாவது—தமிழர் ஆந்திரரின் மேம்பட்டு ஆண்ட காலமாம். மூன்றுவது—ஆந்திரர் தமிழரைமேற்பட்டு ஆண்ட காலமாகும்.

இவற்றுள், முதற்பகுப்பு, சங்ககாலத்துக்கு உரியது. சங்கச் செய்யுள்கள் என்றுவழங்கும் பழைய தமிழ்நூல்களை ஆராய்வோமாயின் தமிழகத்தின் எல்லைப்பக்கங்களிலே சிறு கலகங்கள் நடந்திருக்கக்கூடுமேனும், பெரும்பகைமை அவர்க்குளிருந்ததாகவேனும், அதனாற் பெரும் போர்கள் விளைந்தனவாகவேனும் வெளியாகவில்லை.

"முரண்மிகு வடுகர் முன்னுற மோரியர்
தென்றிசை மாதிர முன்னிய வரவிற்கு" (அகம். 281)

"சோழர் பெருமகன்... இளம் பெருஞ் சென்னி
செம்புறழ் புரிசைப் பாழி நூறி
வம்ப வடுகர் பைந்தலை சவட்டி" (ஷை. 375)

என்ற தொடர்களிற் கூறப்பட்ட வடுகர், மௌரியர் நன்னன் என்பவர்க்குத் துணையாகவந்த படகநாட்டுக் கன்னடராகத் தோற்றுகின்றனரேயன்றி, ஆந்திரநாட்டவராகத் துணியக்கூடவில்லை. இனித் தமிழரசராகிய சேரசோழபாண்டியர் மூவரும், வடவேங்கடந் தென்குமரிக்கு உட்பட்ட நிலத்தைத் தாண்டி, வேற்றுமொழி பயிலும் நாடுகளைத்

தங்கீழ்ப்படுத்தியாளச் சிறிதும் எண்ணங்கொண்டவர்களல்லர். 'தமிழ் கூறுநல்லுலகமே' தங்கள் தேசம் என்ற அபிமானம் அவர்க்குள் மிகுந்திருந்தமையால், அந்நியபாஷை வழங்கும் நிலப்பகுதிகளைத் தமிழகத்துடன் கலப்பதில் அவர்கள் வெறுப்புக்கொண்டவராயிருந்தனர் என்றே சொல்லலாம்.

"நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோள் பவ்வமுந்
தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புன னன்னாட்டு" (சிலப்)

"வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்" (தொல்)

"தமிழ்கெழு மூவர் காக்கும்
மொழிபெயர் தேஎத்த பன்மலை யிறந்தே" (அகம்)

"பனிபடு சோலை வேங்கடத் தும்பர்
மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும்" (ஷை)

"கட்டிநன்னாட் டும்பர்
மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும்" (குறுந்)

எனவருந் தொடர்கள் இக்கருத்தையே குறிப்பிடக்கூடியன. ஆனால், அந்நியரான வடவேந்தர் தமிழ்நாட்டுட்புக முயன்றகாலங்களிலே, தமிழ் மூவேந்தரும் ஒருங்குதிரண்டு, தமிழகத்தில் அவர்களைத் தலைநீட்டவு முடியாமற் றடுத்துவந்தனர். அதனால், திக்குவிசயஞ்செய்து போராற்றல்வாய்ந்திருந்த வடவரசர்க்கும் தமிழ்நாடு என்றால் விலகிநிற்க வேண்டியதாயிற்று. பாரதகண்டம் பெரும்பான்மையும் ஒருகுடைக்கீழ் வைத்தாண்ட அசோகசக்கரவர்த்திகாலத்தும் தமிழராற்றல் ஓங்கியிருந்ததென்பது, அவ்வரசர்பெருமான் தமிழ்மூவேந்தரையுந் தன்னோடொத்தவராகக்கருதி நட்புமுறையில் அவர்களிடந் தூதர்களை அனுப்பிப் போந்த செய்தியால் தெரியலாம். மௌரிய ஏகாதிபத்தியம் தமிழகத்தின் எல்லைக்குமப்பால் மைசூர்ப்பிராந்தியத்தை ஒட்டியிருந்தது என்ற விஷயமும் அறியத்தக்கது. பிற்காலத்தே பிரபலம்பெற்றெழுந்த குப்த-ஏகாதிபத்தியமும் தமிழ்நாட்டைத் தன்னுட்கொண்டதாகவில்லை. ஆகவே, சங்ககாலத்தே, தமிழ்வேந்தர், பாஷை நடைமுதலியவற்றால் வேறுணமக்களை அடக்கியாள முயலாததோடு, தம் நாட்டில் அந்நியர் பிரவேசிக்கவும் இடங்கொடுத்திலர் என்ற விஷயந் தெளிவாயிற்று. அங்ஙனமே, அக்காலத்து வடுகரசரும் தமிழ்நாட்டை ஆளமுயன்ற

செய்திக்குச் சங்கநூல்களிலும் ஆந்திரத்திலும் ஆதாரங்காணப்படாமை யால், அவர்களும், முற்காலத்தே தமிழருடன் அமைதிபெற்றிருந்தவ ரென்றே சொல்லத்தடையில்லை.

இங்ஙனமிருந்த தமிழர்-வடுகரது நிலைமை, சங்ககாலத்துக்குப்பின்பே மாறுவதாயிற்று. இம்மாற்றத்திற்குக் காரணமும், அவ்விருவருமன்றி, வடக்கிலிருந்து படையெடுத்துவந்த வேற்றரசரேயாவர். பல்லவர் சளுக்கர் என்ற வடவேந்தர், ஆந்திரங் கன்னட முதலிய தேசங்களை வென்றடிப்படுத்திய காலங்களில் அவர்கள் பேராசை தமிழ்நாட்டையும் சுவர்ந்தது. அது முதலே தமிழர்க்கும் வடவர்க்கும் தமிழகத்திலும் பிறவிடங்களிலும் நடந்த போர்ச்செய்திகள் மிகுதியாகக் கேட்கப்படு கின்றன. இறையனூர்களவியலுரையிற்கண்ட பாண்டிக்கோவைப்பாடல் களும், ஆழ்வார்முதலியோர் பாசுரங்களும், சில தாமிர சாஸனங்களும் இச்செய்திகளை விளக்கக்கூடியன. பல்லவர் தமிழ்நாட்டில் வேரூன்றிய காலத்தில் அவர்க்கும் வடுகர்க்கும் நடந்த போர்களு முண்டு.

"முலைபொழி தீம்பால் மண்சேறு படுப்ப
மலர்தலை யுலக மோம்பு மென்ப
பரிசிலைத் தொண்டைப் பல்லவ ஞணையின்
வெட்சித் தாயத்து வில்லே ருழவர்
பொருந்தா வடுகர் முனைச்சுரங்
கடந்து கொண்ட பல்லா நிரையே." (தொல். பொ. 55, நச். உரை.)

என்ற பழையபாட்டில் 'தொண்டைநாடாண்ட பல்லவனுடையசேனை, பகைவராகிய வடுகரது போரிலே கவர்ந்துவந்த பசுக்கூட்டங்கள், உலகத்தை ஊட்டிக் காக்கக்கூடியவை' என்ற கருத்துப்படப் பாடப் பட்டிருத்தல், மேற்கூறிய போர்ச்செய்தியைக் காட்டும். இப்பல்லவரைப் போலவே, சளுக்கியவேந்தரும் பின்பு ஆந்திரதேசத்தில் வேங்கிநாட்டில் தம் அதிகாரத்தைத் தாபித்து, ஆந்திரரென்று சொல்லும்படி ஆயினர். இவர்களுடன் பெரும்போர்களைச் சோழர்கள் தெலுங்குதேசத்திலே சென்று நடத்தவேண்டியதாயிற்று. முதல் இராசராசன், முதல்இராசேந் திரன் முதலிய சோழர்கள் நடத்திய அப்போர்விவரங்கள் சாஸனங்களால் தெரியவருகின்றன. இவ்வாறு நடந்த போர்களொன்றில், வீர ராஜேந் திரன் என்ற சோழன், வேங்கிநாட்டை வென்று விஜயாதித்தன் என்ற

சளுக்கரசனுக்கு அளித்ததினன் என்று சரித்திரத்தால் அறியப்படுகின்றது.* வீரசோழியவுரையில்—

"வேங்கை வளநாடன் விசயவர் டைக்கதிபன்
ஒங்கு புகழுதயா தித்தனுக்குத்—தாங்குகடல்
நேராமென் றூலு நிறத்தா லவன்செய்யன்
காரார் நிறமக் கடல்."

என்ற பழஞ்செய்யுளொன்று உதகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனிற் குறிக்கப்பட்டவரசன், மேற்கூறிய உதவிபெற்ற விஜயாதித்தனே அன்றி, வேறொரு சளுக்கரசனே ஆதல்வேண்டும்.

இனி, சோழர்க்கும் வேங்கியரசரான சளுக்கர்க்கும் நடந்த இப்போர்களினின்றும் மற்றொரு விசேடமும் ஏற்பட்டது. அஃதாவது—சோழர்கள் தங்கள் பெண்களை அச்சளுக்கியர்க்கு மூன்று தலைமுறைகளாக மணம்புரிவித்து இருவரும் உறவுகொண்டாடிவந்ததேயாகும். கீழைச்சளுக்கியரில் முதல்வனாகிய விமலாதித்தன் என்பவன் (கி. பி. 1015–1022) முதல் இராஜராஜசோழன்மகள் குந்தவையையும், அவன்மகன் சளுக்கிய ராஜராஜநரேந்திரன் என்பவன் (1022—1061) கங்கைகொண்டசோழன்மகள் அம்மங்கதேவியையும், மேலைச்சளுக்கியரில் விக்கிரமாதித்தன் என்பவன் வீரராஜேந்திரசோழன்மகளையும் மணம்புரிந்துகொண்டவர்களென்பது தெரியவருகிறது.† இத்தகைய சம்பந்தங்களால் ஆதியிற் பகைமைகொண்டிருந்த அவ்வரசிருவரும் சமாதானம் பெறலாயினர். அன்றியும், இக் கீழைச்சளுக்கிய சம்பந்தமானது, முடிவில், ஆந்திரதேசத்தையே தமிழரது உரிமைநாடாகவும் ஆக்கிவிட்டதென்பது இங்கு அறியத்தக்கது. எவ்வாறெனில்—முற்கூறியவாறு, இராஜேந்திரன்மகள் அம்மங்கதேவியை மணம்புரிந்துகொண்டு ஆந்திரதேசத்தை ஆண்டுவந்த சளுக்கிய ராஜன் கி. பி. 1062-ல் இறந்ததும், அவன்மகன் இராஜேந்திரன் என்பவன் அந்நாட்டுக்கு அரசனாயினன். அப்போது, சோழராஜ்யத்துக்கு வமிசமின்றிக் குழப்பம்நேரவே, தானே அந்தராஜ்யத்துக்குத் தௌகித்திரபாத்தியங் கொண்டாடி அதனைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு சோழசிம்மாஸனத்தில் கி.பி.

*சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் சரித்திரம், பக். 25.

† Ibid p. 25.

1070ல் ஏறினன்*. அதனால் தமிழ்நாடுகளையெல்லாம் உள்ளடக்கிய சோழ ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் ஆந்திரதேசத்துக்கும் இவன் அதிபதியானான். இவனே—அபயன், விஜயதரன், குலோத்துங்கன் முதலிய பெயர்கள் பெற்ற சோழன். தந்தைவழியால் சந்திரகுலத்துச் சளுக்கியவமிசத்தவனாகவும், தாய்வழியால் சூரியகுலத்துச் சோழவமிசத்தவனாகவும் இவன் விளங்கினமையால், 'உபயகுலோத்தமன்' என்றும்,

"இருண்முழுது மகற்றும்விது குலத்தோன் றேவி
யிகல்விளங்கு தபனகுலத் திராச ராசன்

அருடிருவின் றிருவயிற்றில் வந்து தோன்றி
ஆலிலையி லவதரித்தா னவனே மீள"

"திங்களி னிளங்குழவி செம்மலிவ னென்றும்
செய்யபரு திக்குழவி யையனிவ னென்றும்

தங்களின் மகிழ்ந்திரு குலத்தரசர் தாமும்
தனித்தனி யுவப்பதோர் தவப்பயனு மொத்தே".

என்றும் இவன்காலத்துப் புலவர்பெருமக்களாற் புகழ்ந்து கூறப்படுவன். இக்குலோத்துங்கன் பெருவீரனானமையால் தெற்கிலும் வடக்கிலும் பல தேசங்களைவென்று பகையரசரெல்லாம் நடுநடுங்கும்படி செய்து வந்தான். ஒருகால், கலிங்கநாட்டரசனான சோடகங்கன் என்ற அனந்தபதுமன் தனக்குரிய திறைபைக் கொடுக்க மறுத்தமைபற்றித் தன்சேனாபதியாகிய கருணாகரத்தொண்டைமானைக்கொண்டு அக்கலிங்கத்தின் மேற் படையெடுத்துவென்று அதனைத் தன்கீழ்ப்படுத்தினான். இப்பெரிய வெற்றியே, சயங்கொண்டார் என்ற புலவர்பெருமானியற்றிய கலிங்கத்துப்பரணி என்ற நூலாற் சிறப்பித்துப் பாடப்படுவது. தன் மகன் வீரசோழன் விக்கிரமசோழன் என்பவர்களை வேங்கிநாட்டின் பிரதிநிதிகளாகவைத்துத் தான் கங்கைகொண்டசோழபுரத்திலிருந்து சோழ ஏகாதிபத்தியத்தை ஆட்சிபுரிந்துவந்தனன். இவன் கி. பி. 1117-ல் இறந்ததும், இவன்மகன் விக்கிரமசோழன் பட்டமடைந்தான். இவன்காலத்தும் இவன்மகன்—இரண்டாங்குலோத்துங்கன், பௌத்—இராசராசன் II காலங்களிலுமே, ஒட்டக்கூத்தர், சேக்கிழார், கம்பர், புகழேந்திபோன்ற பெரும்புலவர்கள் விளங்கினர். இவ்வரசரெல்லாம்

* Ibid. p. 31, 32.

தமிழ் ஆந்திரமென்ற இரண்டுதேசங்கட்கும் அதிபதிகளாக ஆட்சிபுரிந்த வர்களே. இவர்களாட்சியில், சோழவமிசத்தைச்சேர்ந்த தலைவர் பலர் ஆந்திரதேசங்களிற் பிரதிநிதிகளாய் அமைய, அவ்வமிசத்தவர், வேல நாண்டுச்சோழர், பொத்தப்பிச்சோழர் முதலிய பெயர்களுடன் ஆந்திர தேசப்பகுதிகளை ஆண்டு முடிவில் ஆந்திரர்களாகவே ஆனார்கள். இவர் களைப்பற்றிய ஆந்திர நூல்களும் உண்டென்பர்.

மேலும், இக்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர்கட்கு ஆந்திர நூல்களில் ஆராய்ச்சியுமிருந்தது. உத்தேசம் 10, அல்லது 11ம் நூற்றாண்டில் இயற் றப்பட்டதாகச் சொல்லக்கூடிய யாப்பருங்கலவிருத்தி என்ற அரிய பெரிய உரை நூலிலே ஆந்திரபாஷையிற் பழைமையாக வழங்கிவந்த யாப்பிலக்கண நூலொன்று எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை, அவ்விருத்திநூலுள்—“இவற்றை யெல்லாம்...குணகாங்கி* என்னுங் கருநாடகச் சந்தமும், வாஞ்சியார்செய்த வடுகச்சந்தமும் ஆகியவற்றுள் ளும், மாபுராணமுதலாகிய தமிழ்நூலுள்ளும் புகுதியுடையார்வாய்க் கேட்டுக்கொள்க.” எனவரும் வாக்கியத்தால் அறியலாம். இதனால், கன்னட ஆந்திரபாஷைகளில் அமைந்த யாப்புநூல்களிலும் பண்டைத் தமிழ்ப்புலவர்க்கு ஆராய்ச்சியிருந்தமை புலப்படுகின்றதன்றோ? வடுகச் சந்த நூல்செய்தவர் வாஞ்சியார் என்று அச்சுப்பிரதியிற்காணப்படுகின்ற தாயினும், எட்டெழுத்துமுறையில் “அவாஞ்சியார் செய்த வடுகச்சந்த மும்” என்றும், படிக்கக்கூடியதாகின்றது. தக்க தெலுங்குப்பண்டிதர் களை விசாரித்தவளவில், இத்தகைய பெயருடைய ஆந்திரவாசிரியரையும் அவர் நூலையும்பற்றி ஒன்றும் இப்போது தெரியவரவில்லை. ஆந்திர பாஷையில் மிகப்பிராசீனமான யாப்புநூலொன்றிருந்தது என்ற அரிய செய்தி 11-ம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்மக்களது எழுத்திலிருந்து வெளியா வது, ஆந்திரமக்கள் அறிந்து மகிழத்தக்கதாம். எப்போது ஒருபாஷை யாப்பிலக்கணத்தைப் பழமையாகவே கொண்டுள்ளதோ, அப்போதே இலக்கியவளத்தையும் அது பெற்றிருந்திருக்கவேண்டுமென்பது திண் ணம். நன்னயபட்டர்க்குமுன்பு வழங்கிய தெலுங்குநூல்கள் காணப் படாமையால், அப்பாஷை, அவர் காலமாகிய 11-ம் நூற்றாண்டுக்கு

*‘குணகாங்கியம் என்னுங் கருநாடகச் சந்தமே போலவும்’ என்று, யாப் பருங்கலக்காரிகையுரையிற் காணப்படுகின்றது.

முன்பு இலக்கியவிலக்கணவளம் பெற்றிருந்ததில்லை என்று கருதப்படு வதற்கு இடமில்லை என்பதூ இதனால் விசதமாகக்கூடியது. இது நிற்க.

மேற்கூறிய விஷயங்களால், திராவிட ஆந்திரதேசங்கள், சோழர் பிராபல்யமிகுந்திருந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகள்வரை இராஜாங்கசம்பந் தத்தால் பின்னிக்கிடந்தன என்பது விளங்கியது. 'வடுகரசர்க்குச் சிறந்தார் சோழியவரசர்' என்று இலக்கணநூல்களில் அடிக்கடி பயிலுந் தொடர், சோழர் ஆந்திரரின்மேம்பட்டு விளங்கிய இக்காலத்தெழுந்த வாக்கியமாகவே கொள்ளத்தக்கது. இந்நிலைமை 12-ம் நூற்றாண்டுமுடிய நின்றது. 13-ம் நூற்றாண்டிலே, சோழரது வலிமைகுன்றவே, ஆந்திர தேசமும் பிறவும் அவர்கள் கைவிட்டு நழுவுவனவாயின. இவ்வாறுவ தற்குக் காரணம் மேற்கே ஓரங்கல் (Warangal) நாட்டில் காகதீயவரசர் வலிமைபெற்றோங்கியதேயாகும். இவர்களில் முதற்பிரதாபருத்திரன் என்பவன் (1162–1197) மிகப்பிரபலனாய்ச் சோழராட்சிக்கு உட்பட் டிருந்த வேங்கிநாட்டைத் தன்குடைபின்கீழ்க் கொண்டுவந்தான். இவன் காலத்துச்சோழன், மூதற்குலோத்துங்கனுக்குக் கொட்பேரனான இராசராசன் (II) என்பவன். இவன் நாளில்தான் கம்பநாடர் என்ற கவிச்சக்கரவர்த்தி விளங்கினர். எக்காரணத்தாலோ இப்புலவர்க்கும் இராசராசனுக்கும் பின் கடும்பகை முற்றியதென்றும், அதனால் அச் சோழனுடன் கோபித்துக்கொண்டு, கம்பர் சோனாட்டைவிட்டகன்று, மேற்கூறிய பிரதாபருத்ரனைக்கொண்டு அவனையடக்கவெண்ணி, அவ னிடஞ் சென்றனரென்றும் தெரியவருகின்றன. "கம்பர் பிரதாபருத்ர னிடத்திற்போய் அவன் அடைப்பைகட்டிவரப் பாடிய வெண்பா" என்ற தலைப்புடன் உள்ள பழைய செய்யுளொன்று தமிழ்நாவலர்சரிதையிற் காணப்படுவது வருமாறு: —

> "அவனிமுழு துண்டு மயிரா வதத்துன்
> பவனி தொழுவார் படுத்தும்—புவனி
> உருத்திரா நின்னுடைய ஓரங்க னாட்டிற்
> குருத்திரா வாழைக் குழாம்."

'பூமியிலுள்ளவெல்லாம் வந்துண்ணுவதாலும், அயிராவதம் போலும் பட்டத்தியானையின்மேல் நீ பவனிவரும்போது உன்னைப் பார்த்த பருவமாதர்கள் காமவெப்பம் ஆற்றுமாற் குளிர்ச்சிக்காகப் பரப்பிப் படுத்தலாலும், அரசே! உன்னுடைய நாட்டில் வாழைகள்

குருத்தில்லாமற்போயின' என்பது இதன்பொருள். 'எவ்விழைகள் குருத்தில்லாமற் போயினெ' என்று தக்கசந்தர்ப்பமொன்றிற் கொடுக்கப்பட்ட ஸமஸ்யையைச் சமயோசிதமாகப் பாடிமுடித்துக் கம்பநாடர் அப்பிரதாபருத்திரனை மகிழ்வித்தனரென்பது இதனால் புலப்படுகின்றது. இவ்வாறு வலிமை பெற்ற ஆந்திரவேந்தனிடஞ் சென்று தம் பெரும்புலமையால் அவனை வசப்படுத்தி அழைத்துவந்து சோழன் முன் அவன் தனக்கு அடைப்பைகட்டிநிற்கும் பெருநிலைமையைக் காட்டித் தம்மாற்றலைப் புலப்படுத்தினர் அப்புலவர்பெருமான் என்பது தெரியலாம். ஆயின் இங்ஙனஞ் செய்த புலவரைப்பற்றி எத்தகைய வெண்ணம், சோழன் கொண்டிருத்தல்கூடும்? அப்புலவரால் தனக்குப் பகையரசன் விளைக்குங் கேடு திண்ணம் என்பதை அறிந்த அவன், கம்பநாடரைக் கொல்லக் காலம்பார்த்துக்கொண்டே, அவரிடம் நட்புடையவன்போல நடித்துவந்தான். அதனை உண்மையாகக் கருதிச் சோழனுடன் பழகிவந்த கம்பர் ஒருகால் அரண்மனைக்குட் புகுந்தபோது அவன் அவ்விடத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த புலியொன்றை அவிழ்த்து விடச்செய்ய, அஃது அவர்மேற் பாய்ந்துவந்தநிலையிலே அவன் அப்புலியை எய்பவன்போலக் கம்பரையே தன்னம்பால் எய்துவீழ்த்தித் தன் பகைமையைத் தீர்த்துக்கொண்டனன். அம்புபாய்ந்து வீழ்ந்த அப்புலவர்பெருமான், உள்ளநிகழ்ச்சியை அறிந்துகொண்டு, சோழனை நோக்கி,

> "வில்லம்பு சொல்லம்பு மேதகவே யானாலும்
> வில்லம்பிற் சொல்லம்பு வீறுடைத்து—வில்லம்பு
> பட்டுருவிற் றென்னையென் பாட்டம்பு நின்குலத்தைச்
> சுட்டெரிக்கு மென்றே துணி"

என்று சபித்துப் பாடினர். தெய்வப்புலவராகிய இவர்வாக்கின்படியே, சோழவமிசம், இவ்விராசராசனுக்குப்பின்பு, வலிகுன்றிச் சிலதலைமுறைகளுள் நிலைகுலைந்ததென்பதைச் சரித்திரபூர்வமாக நாம் நன்கறியலாம். பிரதாபருத்திரனைக் கம்பர் தம் வாக்குவன்மையால் வசப்படுத்தி அவன் தமக்கு அடைப்பைகட்டிவரச்செய்த செய்தியையே, சேரனைக்கொண்டு அவர் அவ்வாறு செய்வித்ததாகவும், அம்புபட்டிறந்தவன், கம்பரன்றி அவர்மகன் அம்பிகாபதி எனவும் இக்காலத்தார் மாற்றிக் கதைபெழுத அவையே இப்போது உண்மைச்செய்திகள்போல வழங்கிவருகின்றன,

இதுநிற்க. மேற்கூறிய சரித்திரத்தினின்றும், தமிழ்ப்பெரும்புலவர்களையும் ஆந்திரவரசர் ஆதரித்துப் பெரிதுங் கௌரவித்துவந்தசெய்தி நன்கு விளங்கும். கம்பநாடர் பிரதாபருத்திரனிடஞ் சென்று வந்தனரென்பதற்கு ஏற்ப, அவாருளிச்செய்த இராமாவதாரமென்று பெயர் கொண்ட இராமாயணத்திலே,

> "தாண் மிடைந்தன தம்மி மிடைந்தென"
>
> "அக்கட விராவணற் கமைந்த வாற்றலே"
>
> "மசாத மனையவர் வாழும் வாழ்வும்"

எனவருந் தொடர்களில் தம்மி (=தாமரை), அக்கட (=இரக்கக்குறிப்பு, மஸ (=மாயை, பொய்; மசாதம்—பொய்த்தேர், கானல்) என்ற தெலுங்குச்சொற்களை அப்புலவர் பிரயோகித்தல் அவர் தெலுங்கருடன் பழகி வந்தவரென்பதைக் குறிப்பிக்கக்கூடியதன்றோ?

இனிச் சோழர் ஆதிக்கங்குன்றிய இரண்டுமூன்று நூற்றாண்டு கட்குப்பின்பு, தெலுங்கர் தமிழரைக் கீழ்ப்படுத்தியாண்ட காலவிசேடத்தைக் காணலாம் சோழர் ஆதிபத்தியத்தின்கீழ் அமைந்த சிற்றரசர்களும் தலைவர்களும், அத்தலைமையரசாங்கம் நிலைதலையவும் தாமே பெரியவுஞ் சிறியவுமான நாடுகட்குச் சுவாதீனத் தலைவர்களாயினர். அக்காலத்தே வடக்கிலிருந்து வேகமாகப் படைபெடுத்துவந்த துருக்கவரசர் ஆந்திரநாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் புகுந்து சூறையாடினர். அப்போது, தென்னாட்டின் சநாதனதர்மங்களைக் காப்பதற்கென்றே விஜயநகரராஜ்யம் உதயமாயிற்று. 14-ம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பமான அம்மஹாராஜ்யத்தின் பலபராக்கிரமங்களால் தென்னாடுமுழுமையும் பாதுகாக்கப்பட்ட வரலாறு, சரித்திரவறிஞரெல்லாம் நன்கறிந்ததே. அவ்விஜயநகரா—ஏகாதிபத்தியத்தை அம்பி (Hampi) மாநகரிலிருந்து ஆண்டுவந்த அரசர்களும் அவர்பிரதிநிதிகளும், தமிழ்நாட்டவரிடத்தும் அந்நாட்டுத் தேவாலயங்களிடத்தும் அபிமானமும் ஆதரவும் மிகுந்துள்ளவராயிருந்தனர் என்பதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் உள்ளன. அவ்வரசர் பெருமக்களிலே, மல்லிகார்ச்சுனராயர் (1449—1465, விரூபாக்ஷராயர் (1466—1485, காலங்களில், தமிழ்நாட்டின் இராசப்பிரதிநிதியாய் அனுப்பப்பட்டு ஆட்சிபுரிந்துவந்தவர், சாளுவத்திருமலைராயர் என்பவர். தென்னாட்டிற் பலவருஷம் அப்பதவியை நிர்வகித்துவந்த இவர், தமிழில்

அறிவுடையராயிருந்ததோடு, தமிழ்ப்புலவர்களிற் சிறந்தவர்களைப் பெரிதும் ஆதரித்தும்வந்தனர். இவர்காலத்திற்றான் காளமேகப் புலவர் என்ற ஆசுகவிச்சிங்கம் விளங்கியது. திருமலைராயர்சபைக்குக் காளமேகம் முதலில் எழுதிவிடுத்ததாகத் தமிழ்நாவலர்சரிதையிற் கண்ட பாடல் அடியில்வருமாறு :—

"தூதைந்து நாழிகையி லாறுநா ழிகையினிற்
பலசந்த மாலை சொலவும்
சூழலா வந்தாதி யேழுநா ழிகையினிற்
றொகைபெற வகுத் தோதவும்

பாதஞ்செய் மடல் கோவை பத்துநா ழிகையினிற்
பரணியொரு நாண்முழுதுநீள்
பாரகா வியமெலா மீரிரு தினத்தினிற்
பகரக் கொடிக்கட்டினேன்

சீதஞ் செயுந்தொங்கன் மார்பினு ணியவிசை
தெரிந்த திருமலைராயன்முன்
சீறியே வாதுகவி பாடுதற் கெதிர்வரு
திருட்டுக் கவிப்புலவரைக்

காதும் பிடித்துக் கவித்துக் கதுப்பிற்
கரத்திட் டிடித்துமுதுகிற்
கலனைவைத் தேமுகக் கடிவாள மிட்டேறு
கவிகாள மேகநானே."

தம் ஆசுகவித்திறமையை இங்ஙனம் புகழ்ந்துகூறிய காளமேகத்தின் தற்புகழ்ச்சியில் நம்பிக்கைகொள்ளாது அவ்வுண்மையையறியத் திருமலைராயர் பல வருத்தும்வழிகளாலுஞ் சோதிக்கலாயினர். அங்ஙனம் சோதித்தறிந்ததைக் குறிக்கும் செய்யுட்கள் தனிப்பாக்களாக வழங்குதலைப் பலரும் அறிவர். இச்சோதனைக் கெல்லாம் அப்புலவர் அஞ்சாதுநின்று தம் பெருங்கவித்திறமையைக் காட்டவே, அரசன் வியப்பும் உவப்பும் அடைந்து அவர்க்கு வேண்டிய வரிசைகளையும் கௌரவங்களையும் அளித்துச் சிறப்பித்தனன். இங்ஙனம் திருமலைராசரால் வறுமைநீங்கித் தாம் பெருமைபெற்றதை அடியில்வருமாறு அப்புலவர் அழகுபடப் பாடுகின்றார்—

"இந்திரன் கலையா யென்மருங் கிருந்தான்
அக்கினி யுதரம்விட் டகலான்
எமனெனைக் கருதா னரனெனக் கருதி
நிருதிவந் தென்னையென் செய்வாள்

அந்தமாம் வருண னிருகண்விட் டகலான்
அகத்துறு மக்களும் யானும்
அனிலம தாகு மமுதினைக் கொள்வோம்
ஆரெனை யுலகினி லொப்பார்

சந்தத மிந்த வரிசையே பெற்றுத்
தரித்திர ராசனை வணங்கித்
தலைசெயு மென்னை நிலைசெய்கல் யாணிச்
சாளுவத் திருமலை ராயன்

மந்தர புயனுங் கோப்பய னுதவு
மகிபதி விதரண ராமன்
வாக்கினாற் குபேர னாக்கின னவனே
மாசிலீ சானனா வானே"

உடுத்த ஆடை பல துளைக்கண்கள் உடையதென்பார் 'இந்திரன் கலையாயிருந்தான்' என்றும், பசி வயிற்றைவிட்டு நீங்கிற்றில்லை என்பார் 'அக்கினி உதரம் விட்டகலான்' என்றும், சிவனது பிக்ஷாடனரூபத்தைக் கொண்டு திரியும் என்பால்வர யமன் அஞ்சினன் என்பார் 'எமனெனைக் கருதான் அரனெனக்கருதி' என்றும், இவர்களே இங்கிலையாானபோது, ஒரு பெண்பாலாள் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை என்பார், 'நிருதிவந் தென்னை யென்செய்வாள்' என்றும், வறுமைத்துயரால்வரும் நீர் கண்ணைவிட்டொழியவில்லை என்பார் 'வருண னிருகண்விட் டகலான்' என்றும், வாயுவே தன்குடும்பத்திற்கு ஆகாரமாயுள்ளது என்பார் 'அநிலமதாகுமமுதினைக்கொள்வோம்' என்றும், இங்ஙனம் திக்குப்பாலகரில் அறுவர் தம்வசமாயிருத்தலால், 'ஆரெனையுலகினிலொப்பார்' என்றும், முடிவில் இவ்வருத்தங்கள் நீங்கத் தம்மைக் குபேரசம்பத்தில் வைத்தவன் திருமலைராயனானதால் அவனை ஈசானனாகிய சிவபிரானென்றும் கூறினார்.

"இய லிசை தெரிந்த திருமலைராயன்' என்று புலவர்பாடுதலால், அத்தலைவர் தமிழறிவிற் சிறந்தவராயிருந்தமை பெறப்படும். மேற்

குறித்த பாடலினின்று, சாளுவவமிசத்துக் கோப்பயன் என்பவாது புத்திரர் திருமலைராசர் என்பது தெரியலாம். திருவானைக்காக் கோயிலின் தெற்குத்திருமதிலில் உள்ள சாஸனமொன்று* கோபாராஜன் குமாரரான சாளுவத்திருமலைராசர் சகாப்தம் 137...-ல். ஸ்ரீ ஜம்புகேசுவரர்க்குத் திருவாபரணமொன்று அளித்ததாகக் கூறுகின்றது. அக்காலத்துக்குச் சரியான கிறிஸ்தவாப்தம் 1453-ஆகும். இதனால், காளமேகப்புலவரை ஆதரித்த திருமலைராசரைப்பற்றியதே அச்சாஸனம் என்பதும், அவ்விருவரும் 15-ம் நூற்றாண்டின்மத்தியில் வாழ்ந்தவரென்பதும் தெளிவாதல் காண்க. கல்யாணி என்பது சாளுவவரசாது பூர்வகுடிப்பெயரும் விதரணாராமன் என்பது அவாது பட்டப்பெயருமாகச் சாஸனங்களிற் காணப்படுகின்றன என்பர். இங்ஙனம் தம்மைப் பெரிதும் ஆதரித்த அரசனுடைய ஊரை மண்மாரியால் அழியும்படி புலவர் பாடினரென்று பிற்காலத்தார் எழுதிப்போந்தகதை உண்மையுடையதாகாதென்றே கொள்க.

இனி, இக்காலத்துக்குப்பின்பு ஆந்திரவரசர்களும் தமிழ்ப்புலவர்களை நேரே அபிமானித்த செய்தி தெரியவருகின்றது. விஜயநகரவேந்தர்களிலே கிருஷ்ணதேவராயர் என்பவரே (1509—1529) மிகப் பிரபலராக விளங்கியவர். இவர்காலத்தில் விஜயநகர—ஏகாதிபத்தியம், ஆந்திர கன்னட தேசங்களையும் தமிழகத்தையுந் தன்னுட்கொண்டதாயிருந்தது. இவ்வரசர் அறிவு திரு ஆற்றல் என்ற மூவகைச் சம்பத்தும் நிரம்பினவர். தாமும் பெரியகவியாய்ப் பல கவிசிரேஷ்டர்களையும் ஆதரித்தவர். கோயில்களும் குளங்களும் இவர்காலத்துப் பேணப்பட்டும் பெருகியும் வந்ததுபோல வேறெக்காலத்தும் நிகழவில்லை. மற்றும் இவரது அருமைபெருமைகளையெல்லாம் இங்கெடுத்துக்கூறின் மிக விரியும். ஆயினும், சந்தர்ப்பத்துக்குப்பொருந்த ஒன்றை இவ்விடத்துக் கூறல் தகும். அஃதாவது இவர் தமிழ்ப்புலவர்களையும் பெரியோர்களையும் அபிமானித்து ஆதரித்துவந்தமையேயாம். இதற்குச் சில சான்றுகள் கூறுவோம்.

ஒட்டாதேசத்தைக் கடகநகரில் (Cuttack) இருந்தாண்ட கஜபதியாசனாகிய பிரதாபருத்திரன் (1497–1540) என்பவன், தமக்கு அடங்

* Ep. Rep. 67 of 1903 (Inscriptions of Madras Presidency. pp. 1560.

காதிருந்ததனால், கிருஷ்ணதேவராயர் உத்தேசம் 1515-ல், அவனுட்டின்மேற் படையெடுத்துச் சென்று அவனை வென்றதோடு, அவ்வரசன் மகளாகிய துக்கா என்ற மாதை மணம்புரிந்துகொண்டனர் என்பது அவ்விராயரது பிரசித்தசரித்திரங்களுள் ஒன்று. இது நிகழ்ந்த காலத்தே அவ்வரசர்பிரானுடனிருந்த குமாரசரசுவதி என்ற தமிழ்ப் புலவர் அத்திருமணத்தைச் சிறப்பித்துப்பாடியிருத்தல் அறியத்தக்கது. அவர் பாடலாவது—

"கலிங்க மிழந்துநுதிக் கைச்சங்கந் தோற்று
மெலிந்துகட கந்நழுவ விட்டாள்—மலிந்தமலர்ப்
பொன்னிட்ட மான கிருஷ்ண பூபாலா வுன்றனக்குப்
பின்னிட்ட வொட்டியன்போற் பெண்."

எனக் காண்க. இப்பாட்டில், உனக்குத் தோல்வியுற்ற ஒட்டாதேசத் தாசனைப்போலவே, அவன் பெண்ணும், கலிங்கம் நுதிக்கைச்சங்கம் கடகமென்னும் இவற்றை உன்முன் நெகிழவிட்டாள் என்று சிலேடை நயம் பெறப் பாடப்பட்டுளது. 'ஒட்டியன் கலிங்கதேசத்தையும், நுதிக்கையுடைய யானைக்கூட்டத்தையும்* கடகம் என்ற நலைநகரையும் போரில் இழந்தோடினன்; அங்ஙனம் இழக்கும்படி செய்த உன்பிரதாபத்தை அறிந்த அவன் மகளும வீரனுன உன்னையடைய விரும்பியதனால் உண்டான தன் தேகமெலிவால் தானும் கலிங்கத்தையும் (=வஸ்திரத்தையும்), நுதிக்கைச்சங்கத்தையும் (=முன்கையிலணிந்த வளைகளையும்), கடகத்தையும் (=தோள்வளையையும்) நழுவ விடலானுள்' என்று கவி சமத்காரமாகக் கூறும் அழகு அறிந்து மகிழத்தக்கதாம். இதனால், அவ்வரசரது ஆஸ்தானத்தில் பெருந்தமிழ்ப்புலவர்களும எப்போதும் இருந்துவந்தனா எனபது விளங்குகின்றது. இக்குமாரசரசுவதி போலவே, கிருஷ்ணதேவராயரால் அபிமானித்துக் கௌரவிக்கப்பட்ட தமிழ்ப்புலவாகள் பலர். தமிழிற் பிரபலமாக வழங்கும் சூடாமணி நிகண்டின் ஆசிரியராகிய மண்டலபுருஷர் என்ற சமண் புலவர் இவ்வரசர்பெருமானால் ஆதரிக்கப்பெற்றவருள் ஒருவர். இவர் தம் நூற்கண்ணே 'கொடைமடம்' என்ற சொற்குப் பொருள்கூறும்போது,

---

* கஜபதியாதலின், யானைக்கூட்டங்களை யிழாந்தானென்க.

"படைமயக் குற்றபோதும் படைமட மொன்றி லாதான்
மடைசெறி கடகத் தோளான் மதிக்குடை மன்னர் மன்னன்
கெடிமன்னர் வணங்குந் தாளான் கிருட்டிண ராயன் கைபோற்
கொடைமட மென்ப தம்ம வரையாது கொடுத்த லாமே".

என்று, வரையாது யாவர்க்குங் கிருஷ்ணராயர் வழங்குவதுபோலக் கொடுப்பதே, அத்தொடர்மொழியின்பொருள் என்கின்றார். இவ்வாறு பாடுதல், அவ்வேந்தரது கொடைப்பெருமையைத் தாமும்நேரிலறிந்தனுபவித்தவர் என்பதற்குத் தக்க சான்றுமன்றோ? மண்டலவர் புகழ்ந்த இக்கிருஷ்ணராயரை, இரட்டவரசனுன கிருஷ்ணன் என்று சிலர் கருதி வருவது தவறும் என்பது, பங்களூரிற்பிரசுரமாகும் 'மிதிக்-ஸொஸைடி' பத்திரிகையில் யான் ஆங்கிலத்தில் எழுதுவித்த வியாசத்தால் நன்கு விளங்கக்கூடியது.* இனி, இவ்வரசர்பெருந்தகைமேல் வேளாண்மரபினராகவும் துறவியாகவும் விளங்கிய ஞானப்பிரகாசர் என்ற பெரியவரொருவர்,† 'மஞ்சரிப்பா' என்றபிரபந்தம் பாடியிருந்தார் என்றசெய்தி—

"வானப்ர காசப் புகழ்க்கிருட்ண ராயர்க்கு மஞ்சரிப்பா
கானப்ர காசப் புகழாய்ந்து கச்சிக் கலம்பகஞ்செய்
ஞானப்ர காச குருராயன் வாழ்ந்து நலஞ்சிறந்த
மானப்ர காச முடையோர் வளர்தொண்டை மண்டலமே."

என்னுந் தொண்டைமண்டலசதகச் செய்யுளால் வெளியாகின்றது. இப்பிரபந்தம் இப்போது கிடைத்திலது. இதுவன்றித் தேவாலயங்கள்போலும் தர்மஸ்தாபனங்களில் அதிக்கிரமங்கள் நடந்தால், அவற்

* ஷை பத்திரிகையிலே, ஸ்ரீ கே.ஜி. சங்கர ஐயரவர்கள் என் கொள்கைகளை மறுத்தெழுதிய விஷயத்தைப் பார்வையிடலானேன். தக்க காரணங்களுடனும், தமிழ்ச்சரித்திரவழக்கு சொற்பொருள்வழக்குக்களில் ஆராய்ச்சி காட்டியும், அம்மறுப்புரை எழுதப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவற்றை விரித்தெழுதுவதற்கு இது சந்தர்ப்பமன்று. மண்டலவர், இரட்டவரசனுன கிருஷ்ணன் காலத்தவரென்பது முன்னரே தீர்ந்தவிஷயமென்று அவர்களெழுதியதன் கருத்து விளங்கவில்லை. என் கொள்கைக்குக் கூறப்பட்ட காரணங்களைத் தக்கவாறு பரிசீலனைசெய்யும் தமிழறிஞரெவரும் அவ்வபிப்பிராயங்கொள்ளாரென்பது திண்ணம்.

† கிருஷ்ணதேவராயர் மந்திரிகளுள் ஒருவரான அம்பி—அறம்வளர்த்த முதலியாரால், வேளாளர்க்குக் குருவாக நியமிக்கப்பட்டவர் இவரென்பர். (அபிதானசிந்தாமணி).

றைத் தமிழ்ப்பெரியோர்களும் புலவர்களும் தம்மரசராகிய கிருஷ்ண தேவர்க்குச் செய்யுள்மூலமாக அறிவித்து வந்திருக்கின்றனர். திருவாரூர்க் கோயிலில், திருவிழாவை ஒழுங்காகநடத்தாமலே, பட்டர்கள் கொடியிறக்கப்புக, அதனைக்கண்டு மனஞ்சகியாமல் சைவத்துறவியும் புலவருமாகிய தத்துவப்பிரகாசர் என்பவர்—

“மருவுபுகழ்க் கீருட்ண மகாராச ராணை
அரிய [1]வடமலையா ராணை—திருவாரூர்ப்
[2]பாகற் கொடியறுப்பார் பாதந் திருவாணை
த்யாகக் கொடியிறக்கா தே.”

என்று கொடியிறக்கவொட்டாமல் அரசாணைகூறித் தகைந்துவிட்டு, அப்பட்டர்களுடைய அதிக்கிரமச்செய்கையை,

[3] ‘ஊழித் துலுக்கல்ல வொட்டியான் றானுமல்ல
வீழித் [4]துலுக்குவந்து மேலிட்டே—யாழி[5]
சிறந்ததிரு வாரூர்த் தியாகருடைப் பூசை
இறந்ததே கிட்டிணரா யா.”

என்று கிருஷ்ணதேவராயர்க்கு எழுதிவிடுத்தனர் என்றும், உடனே இராயர் அக்கோயிற்பட்டர்களை மாற்றிவிடக் கட்டளையிட்டனரென்றும், அப்போது அவர்களை நோக்கித் தத்துவப்பிரகாசர்—

“உண்டு வயிற்றி லுமிக்காந்த விட்டதே
தொண்டரே வீழித் துலுக்கரே—பண்டெல்லாம்
அப்ப மவலென் றதிரசமுந் தோசைகளுங்
கப்புவது போச்சே கவிழ்ந்து”

---

[1]வடமலையார் - கிருஷ்ணதேவராயருடைய தலைமையமைச்சராய்க் கீர்த்தி பெற்ற சாளுவ-திம்மவரசு (திருமலைராசர்)என்று தோற்றுகிறது. [2]தியாகராசருடைய உற்சவங்களிலே ‘பாகற்கொடியறுத்தல்’ அல்லது ‘பாகல்வேட்டை’ என்ற திருவிழாவைப்பற்றித் திருவாரூருலா 421-ம்கண்ணி, அரும்பதவுரையுள் மகாமகோபாத்தியாய-ஐயரவர்கள் எழுதிய குறிப்பு அறியத்தக்கது. [3]கிருஷ்ணதேவர் பட்டமடைவதற்குமுன், ஒட்டியரும் துருக்கரும் சேர்ந்துபிரவேசித்துத் தென்னாட்டையலைத்துவந்தமையால், ‘ஊழித்துலுக்கல்ல ஒட்டியான்றானுமல்ல’ எனப்பட்டதென்க. [4]திருவீழிமிழலையிலிருந்து ஸ்வாமிபூசனைபுரிந்துவந்த பட்டரது தீச்செயல்நோக்கி, அவரை ‘வீழித்துலுக்கர்’ என்றாரென்க. [5]திருவாரூர்த் தேர்க்கு ‘ஆழித்தேர்’ என்ற பெயர்வழக்குண்டென்பர்.

என்று இகழ்ந்து கூறினரென்றும் அறியப்படுகின்றன (தமிழ் நா.). இவ்வாறே மற்றொருகாலத்தில், அக்கோயிலிலிருந்த அறுபத்துமூவர்விக்கிரகங்களில் இரண்டை, அருச்சகரோ அதிகாரியோ ஆகிய நாகரசநம்பி என்பவர் வெட்டியுருக்கிவிட்டதை அறிந்த அத்தலத்தார், அச்செய்தியைக் கிளிக்குப் பாடப் பழக்கி, அதனைக் கிருஷ்ணதேவராயர் திருமுன்பு சொல்லும்படி செய்தனர் என்று தெரியவருகிறது. அப் பாடலாவது:—

"மூன்று ளறுபத்து மூவரிருந் தாரவரில்
இந்நா ளிரண்டுபே ரேகினார்—கன்னன்
நருக்குகின்றான் விற்றுவிட்ட நாகரச நம்பி
இருக்கின்றான் கிட்டிணரா யா" என்பது.

இனி, சைவ வைணவ வாதங்களைப்பற்றிப் பாடப்பட்ட இருசமய விளக்கம் என்றநூலியற்றிய அரிதாசர் என்ற புலவர் இக்கிருஷ்ணதேவர் காலத்தவரென்பதும், அவரால் அபிமானிக்கப்பட்டவரென்பதும் அறியப்படுகின்றன. ஷை நூலின் பாயிரத்துள்,

"கிரிபோல் விளங்கிக் கிளரும்புயக் கிட்ணராயர்
தரைமீது சிங்காத் திரியிற்சயத் தம்பநாட்ட
வரமா தரவா லளித்தேவட கூவமேவும்
கருமா மணிவண் ணனைநீடு கருத்துள்வைப்பாம்"

என்றுள்ள பாடலினின்று மேற்கூறிய செய்திகளை அறியலாம். கிருஷ்ணதேவராயர் *சிம்மாசலமென்ற திருமால் திருப்பதியில் ஜயஸ்தம்பமொன்று நாட்டினார் என்ற விஷயம் இப்பாட்டிற் கூறப்படுகின்றது. அவ்வரசர் நாட்டிய இத்தம்பம், நாம் மேலேகூறிய கலிங்கவரசனை பிரதாபருத்திரனுடன் உத்தேசம் 1515-ல் அவர்நடத்தியபோரின் வெற்றிக்குறியேயாகும். அவ்வரசரே பாடிய ஆமுக்தமால்யதா (காண். 4, பத். 290) விலும், அவரது ஆஸ்தானகவியாகிய அல்லசானி பெத்தன்னர்பாடிய மநுசரிதத்திலும் (காண். 1, பத். 36, 38) சாஸனத்திலும் (Ep. Rep. No. 74 of 1903) ஷை ஜயஸ்தம்பத்தைப்பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளன என்பர்.† சிம்மாத்திரியில் அத்தம்பம் நாட்டப்பட்டதாக இருசமயவிளக்கமுடையார் கூறினும், பொட்டுனூர் என்றவூரில் அஃது

*விசாகபட்டணத்துக்கு வடமேற்கே 4 மைலில் உள்ளது.

†Gazatteer of Vizagapatam District, pp. 28-29, 230.

அமைந்ததாகத் தெரிகின்றது. இதனால் அவ்வூரும் சிம்மாசலமும் மிகவும் அடுத்துள்ளனவாகவேண்டும் என்பதும், சிம்மாசலத்தின் அடிவாரத்தில் சிம்மாத்திரிப் பொட்டுநூர்* என்று இப்போதும் வழங்கும் ஊரே, அத்தம்பம் நாட்டப்பட்ட இடமாகவேண்டுமென்றும் கருதல் தகும். அல்லசானி—பெத்தன்னகவியும்—

"சிம்மாசலத்துத் திருமாலுடைய பிரமோற்சவத்தைச் சேவிக்கவருந்தேவர்கள், பொட்டுநூர் என்ற ஊரில் கிருஷ்ணதேவராயர்நாட்டிய ஸ்தம்பத்தின்மேல் வரைந்துள்ள சாஸனம் இன்னதென்பதைப் பார்க்கவந்து, அதனெழுத்துக்கள் தெளிவாயில்லாமையால், கலிங்க (ராசனுகிய பிரதாபருத்திர) னுடைய அபகீர்த்தியாகிய மையைத் தடவி வாசிப்பாராயினர்." (மனுசரிதம்).

என்று அழகாகப்பாடுதல், அவ்விரண்டூர்களும் நெருங்கியுள்ளனவே என்பதற்குச் சிறந்த சான்றன்றோ? சிம்மாத்திரித் திருமாலிடம் கிருஷ்ணதேவர் பெரும் பக்திகொண்டிருந்தவர் என்பது, சகவூ 1438 1441-ல் அவ்வரசர் அநேகஊர்களும் திருவாபரணங்களும் அத் திருமாலுக் களித்தனரென்று சாஸனங்கள் சிம்மாசலக்கோயிலிற் காணப்படுவதால் விளங்கக்கூடியது.

இவற்றால், கோயில்முதலிய தர்மங்களின் குறைபாடுகளை அவ்வப்போது கேட்டுத் தீர்த்து மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போற் பாதுகாத்து வந்ததோடு, தமிழபிமானமும் உடையராயிருந்தனர் அவ் வரசர்பெருமான் என்பது பெறப்படும். பெருங் கல்விமானுகவும், சிறந்தகவியாகவும் விளங்கித் தமிழ்நாட்டின் பெரும்பாகத்தை ஆட்சிபுரிந்துவந்த பேரரசராகிய அவர்க்குத் தமிழ்ப்பாஷையில் அறிவும் ஆதரவும் இருந்தன என்பது ஓர் ஆச்சரியமன்று. அவ்வரசர் இயற்றிய கிரந்தமாய்ப் பலரும் அருமைபாராட்டிவருவது ஆமுக்தமால்யதா என்ற ஆந்திர நூலாம். சூடிக்கொடுத்தாள் என்பதே 'ஆமுக்தமால்யதா' என்பதன் பொருள். ஸ்ரீ ஆண்டாள் வைபவத்தைப்பற்றி அவர் பாடியுள்ள சொற்செறிவு பொருளமைதிகளைப்பற்றி, ஆந்திரவறிஞர் புகழ்ந்து பாராட்டுவதைப் பலமுறை நான் கேட்டிருக்கிறேன். இவ்வரசர் அரசியன்முறை

*சிம்மாசலத்துக்கு உத்தேசம் 30 மைலில் பொட்டுநூர்என்ற ஊரொன்றுமுள்ளது. அதனையே, ஷெ ஜயஸ்தம்பம் நாட்டிய இடமாகச் சரித்திரவறிஞர் எழுதியிருப்பது பொருத்தமாகத் தோற்றவில்லை.

யாற் பொருநோக்கமுடையாராயினும், சமயக்கொள்கையில் தென்னாட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தைத் தழுவியவர். 'இவர்க்கு ஆசாரியர் இன்னாரென்பதற்குத் தெளிவான ஆதாரமில்லையென்றும், ஆனால், இவர் பின்னோர் காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீதாததேசிகன் திருவடிஸம்பந்திகளென்பதற்குப் பிரமாணங்களுண்டென்றும் கூறுவர். இவருடைய கிரந்தத்தில் ஸ்ரீஆண்டாள்பாசுரங்களின் அருமைபெருமைகளும், தமிழ்நாட்டின் சிறப்புக்களும், நம்மாழ்வார், ஆளவந்தார், உடையவர், வேதாந்ததேசிகர், மணவாளமாமுனிகள், அஹோபிலம் ஜீயர் என்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரமாசார்யர்களின் அவதாரமகிமைகளும் அழகாகக்கூறப்பட்டுள்ளன என்பது தெரிகின்றது. இதனால், மதரீதியாலும் திராவிடபாஷையை இவ்வரசர் கௌரவித்தவர் என்பது விசதமாகும். அன்றியும், தென்னாட்டாசியன்முறைக்கென்று, தமிழமைச்சரையும் இவ்வரசர் உடையராயிருந்தனர். அவ்வமைச்சருள் அம்பி-அறம்வளர்த்தமுதலியார் என்பவரொருவர். இம்முதலியார் அபிமானத்தைத் தமிழரசர்களும் அக்காலத்து எதிர்பார்த்தவராயிருந்தனர். பாண்டியனொருவன், இவர்மேற் கலம்பகமொன்றுபாடினனாக, 'அவ்வாறுபாடியது தகுமா?' என்பதுபற்றி உசாவிய புலவர்க்கு விடையாக, அவ்வரசன்பாடிய செய்யுளொன்று, அடியில் வருமாறு தமிழ்நாவலர்சரிதையிற் காணப்படுகின்றது.

'அறம்வளர்த்தமுதலியாரைப் பாண்டியன் கலம்பகம்பாடலாமோ'
என்ற புலவர்க்குக் கூறியது.

"உங்கண் மனந்தெரி யும்புல வீரொரு சீர்மரபோந்
திங்கண் மரபினந் திங்களின் கூடச்செம் பூரமா
துங்கன் மரபினிற் கங்கையுஞ் சூடினன் சோதியன்றே
எங்கண் மரபுண் டெனக்கவி பாடினம் யாமவற்கே"

"சிவபிரான், திங்களுடன் கங்கையையுஞ் சடையிற் றரித்துள்ளமையால், திங்கள்மரபினராகிய எமக்கும் கங்கைமரபினராகிய முதலியார்க்கும் உறவுண்மைபற்றி, யாம் அவரைப் பாடலாயினேம்" என்பது இப்

பாடற் கருத்தாதல் காண்க. [செம்பூர் அறமாதுங்கன் - செம்பூர் - அறம் வளர்த்தமுதலியார்; செம்பூர் அவாதுரிமையூரும், அம்பி (Hampi) அவர் உத்யோகம்வகித்த ஊருமாகக் கொள்ளத்தக்கன]. ஒருகால் கிருஷ்ண தேவராயர் திருமுன்பு வேளாளமகளிரைப்போல வேஷம்பூண்டு ஆடிய கூத்தர் சிலரைக் கண்டு இம்முதலியார் பொறுமல் தங்குலத்துக்கு அவமானமாக நடித்த அவர்களை வாளால்வெட்டி மடிவித்தாரென்ற சரித்திரமும் வழங்குகின்றது. இது கி. பி. 1511-ல் நடந்ததென்று கூறுவர்*. இச்செய்தி அடியில்வரும் தொண்டைமண்டல சதகச்செய்யுளாலும் அறியத்தக்கதாம்.

"தாளாண்மை யுள்ள புகழ்கிருஷ்ண ராயன் சமுகத்திலே
வேளாண் மகளிரைப் போலே விநோதித்து வேடங்கொண்டு
கோளார் வயிரியர் கூத்தாடத் தங்கள் குடிமையெண்ணி
வாளா லவருயிர் மாய்த்ததன் றோதொண்டை மண்டலமே."

இனி, கிருஷ்ணதேவராயர்காலத்துக்குப் பின்பு, அச்சுதசதாசிவ தேவராயர்கள் நாளில் அவ்விராயவமிசத்துப் பிரதிநிதியாய்த் தென்னாட்டில் வெல்லப்படாத பகுதிகளையும் வென்று ஆட்சிபுரிந்துவந்தவர், விட்டலதேவராயர் என்பவர். இவருடைய சாஸனங்களில் 'வீரப்ரதாப மகாமண்டலேசுவர ராமராஜ திம்மராஜ விட்டலதேவ மகாராஜா' என்று சிறப்பிக்கப்படுவர் (Ep. Rep. 129 of 1905). இவர், இராயராட்சிக் கடங்காதிருந்த கோளதேசத்தின் தலைநகராகிய அனந்தசயனத்தின் மேல் கி. பி. 1543-ல் படையெடுத்துச் சென்றனரென்றும், இவரது சேனைகள் தெற்கே கன்னியாகுமரிமுதல் வடக்கே நைஸாம் ராஜ்யத்து முத்துகல்வரையுமுள்ள பிரதேசங்களை வென் றடிப்படுத்தின என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இவர் கன்னியாகுமரிக்குப் படையெடுத்துச் சென்று வென்றதற்கு அறிகுறியாக, அக்குமரிப்பக்கத்துச் சுசீந்திரம்—விஷ்ணுகோயிலிலுள்ள சாஸனமொன்று கொல்லமாண்டு 722—(கி.பி. 1546–47)ல் இவர் பிறந்தநாளன்று அர்ச்சனை நடத்திவருதற்கென்று, அந்நாட்டரசனாகிய பூதல வீரராமவர்மாவால் சிலபொருள்கள் வைக்கப்

*தொண்டைமண்டலசதகவுரை.

பட்டதைக் கூறுகின்றது.* இங்ஙனம், விட்டலதேவராயர் கன்னியாகுமரியைநோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்றதையே, அப்போதிருந்த பாண்டியனொருவன்—

“தொட்டி விருக்கத் தொடங்கிய நாண்முதலா
அட்டதிக்கு நின்குடைக்கீ ழாயிற்றே—விட்டலையா
தன்குமரி யன்றித் தனிக்குமரி கொள்ளாநீ
தென்குமரிக் கேகுவதென் செப்பு.”

என்று பாடியிருக்குஞ்செய்தி, தமிழ்நாவலர்சரிதையாற் றெரியலாம். இதனால் இவ்விட்டலதேவரும் தமிழறிவும் அபிமானமும் உடையராயிருந்தவர் என்பது பெறப்படும்.

இங்ஙனம் தென்னாட்டின் சநாதனதர்மங்களையும் தர்மஸ்தாபனங்களையும் பாதுகாத்துவந்து அதன் வாழ்த்துக்கு உரியதாய் விளங்கிய மகாராஜ்யமானது, 1565-ல் நடந்த தலைக்கோட்டைப் பெரும்போரிலே, நிலைகுலைந்து வீழ்ந்தது. இது தக்ஷிணதேசத்தின் பெருந்துரதிர்ஷ்டமேயாம். அவ்வேகாதிபத்தியம் நிலைகுலையவே அதன் பிரதிநிதிகளாய்த் தென்னாடாண்ட தலைவர்களும் வலியவர்களும் சிறியவும் பெரியவுமான இராஜ்யங்களை ஆங்காங்குத் தாபித்துக்கொண்டனர். அப்படித் தாபிக்கப்பெற்ற அரசுகளிலே மதுரை நாயகராஜ்யத்தை ஈண்டுக் குறிப்பிடல் தகும். பாண்டியர்கட்குப் பின்பு இம்மதுரையம்பதியைத் தலைநகராகக்கொண்டு, பல தலைமுறைகளாக விஜயநகரவேந்தரின் பிரதிநிதிகளாய் ஆட்சிபுரிந்துவந்த இவ்வரசர்களுள்ளே திருமலைநாயகரே (1623–1659) சிறந்தவர். பெரும்புகழாளராகிய இவர்காலத்தே கோயில்களும் குளங்களும் செழிக்க மதுரையே புதுப்பிக்கப்பட்டசெய்தி பலரும் அறிந்தது. இவர்காலத்தில் தமிழ்ப்பெரும்புலவர்களும் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். குமரகுருபரமுனிவர், தாம் ஸ்ரீமீனாட்சியம்மைபேரிற் பாடிய பிள்ளைத்தமிழை இவ்வரசர்திருமுன் அரங்கேற்றுவித்தனரென்பதும், அப்போது “தொடுக்குங்கடவுட்பழம்பாடல்” என்றசெய்யுள்வர, அதன் அருமைப்பாட்டுக்கு வசப்பட்டு ஸ்ரீமீனாட்சியே ஒரு பெண்குழந்தைவடிவாக ஸபையில் எழுந்தருளியிருந்து கேட்டுவந்து மறைந்தனளென்பதும் பிரசித்தமானசரித்திரம். அம்முனிவர் இயற்றிய மீனாட்சியம்மைகுறம் என்ற மற்றொரு பிரபந்தவிருதியில்—

*Tinnevelly Gazetteer, pp. 59.

"நீர்வாழி தென்மதுரை நின்மலனா ரருள்வாழி
கார்வாழி யங்கயற்கட் கன்னிதிரு வருள்வாழி
சீர்வாழி கச்சிநகர்த் திருமலைபூ பதிவாழி
பேர்வாழி யவன்செல்வம் பெரிதூழி வாழியவே"

என்று அம்முனிவர் திருமலைநாயகரை மனமாரவாழ்த்துதலும் அறியத்தக்கது. நாயகவரசர் பூர்வத்திற் காஞ்சீபுரத்தில் வாழ்ந்தவர்என்று சொல்லப்படுதலால், 'கச்சிநகர்த்திருமலைபூபதி' எனக் கூறப்பட்டனர் என்க. இவர் முன்னோருள் ஒருவராகிய கிருஷ்ணவீரப்பர் (கி. பி. 1572) என்பவரும் இவ்வாறே கூறப்படுதலை, "அன்னவ னரசர்சூழுங் கச்சிவீ ரப்பனென் னும்—மன்னவன்" என்னும் சுந்தரபாண்டியப்பாயிரத் தொடராலும், 'கதிக்கும் பாமன்னர் பொன்னார் முடிகளைக் காவி லெற்றி—மிதிக்குங் கடாசலத் தான்கச்சி வாழ்கிட்ண வீரப்பனே"என்ற மதுரைத் திருப்பணிமாலைத் தொடராலும் அறியலாம். நிற்க. நாயகவரசர்கட்கு உள்ளடங்கிய தென்னாட்டுப் பாளையப்பட்டுக்கள் 74-ல் பாதிக்குமேல் தெலுங்கத்தலைவர்கள் ஆட்சியைச் சேர்ந்தவை. இத்தலைவர்களிற் பலர் தமிழறிவுடையராய்த் தமிழ்ப்புலவர்களை ஆதரித்தவர்களே. கூளப்பநாயகன்காதல், விறலிவிடுதூது போன்ற சில்லறைப்பிரபந்தங்கள் பல இன்னோர்காலங்களில் எழுந்தவைகளாம். இத்தலைவர்களிலே எட்டயபுரத்தரசர்கள், தமிழறிவும் ஆதரவும் மிக்குடையவர்களாயிருந்தன ரென்பது, அவர்களைப்பற்றிப் புலவர்கள் பாடிப்போந்த தனிப்பாடல்களினின்று நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இவ்வாந்திரவரசர்களும் வலிமைகுன்றிய சிலகாலத்திற்கெல்லாம், இவர்களையெல்லாம் வென்று கீழ்ப்படுத்தி மகமதியராஜாங்கம் மேலோங்கியது. அமைதிக்கே இடமின்றியொழிந்த இக்காலங்களில், தமிழ் வளர்ச்சிக்கு இடமில்லையென்று நாம் துக்கப்படநியாயமேயில்லை. பிறகு, ஆங்கில ஸாம்ராஜ்யம், நம் சென்னையிலிருந்து தொடங்கிப் பாதகண்ட முழுதும் வியாபிக்கவே, எங்கும்போல நம்நாட்டிலும் அமைதியும் நல்வாழ்வும் ஏற்பட்டுள்ள விஷயம் நாம் நன்கறிந்தது.

தமிழ்மக்கள் ஆந்திரதேசத்தை ஆண்ட காலங்களிலும் ஆந்திர மக்கள் தமிழகத்தை ஆண்ட காலங்களிலும் பாஷை நடையுடைகளாலும் மனோபாவங்களாலும் அவ்விருவரும் பெரிதும் கலப்புற்றிருக்கவேண்டுமென்பது, சொல்லாமலே அமையும். ஆந்திரகவிகளில் நூற்றுக்கணக்

கானவர், தமிழகத்தினின்று ஆந்திரதேசத்துக் குடியேறியவராகவும் திராவிடதேசத்தவராகவும் உள்ளனர் என்று, சிலஆண்டுகட்குமுன் இம் மதுரைமாநகரிற் கூடிய "ஆந்திரஸாஹித்திய பரிஷத்" என்ற மகாசபை யில் அதன் அக்கிராசனாதிபதி வெளியிட்டனராம். இச்செய்தி, அவ்விரு நாட்டார்க்கும் இருந்த சம்பந்தத்தை நன்குவிளக்குவதன்றோ? சில நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டின் பலபாகங்களிலுங் குடியேறிவந்த ஆந்திரமக்களுள்ளே, பெரியோர்களும் வித்வான்களும் பலர் விளங்கி யிருந்தனர். இவர்களால் தென்னாடு அடைந்த பயன்களிலே, ஸ்ரீதியாக ையர் என்ற மகானால் கர்நாடகசங்கீதத்துக்கே ஒருபுதுத்தோற்றமுங் கிளர்ச்சியும் உண்டானசெய்தியை இங்கே குறிப்பிடல் தகும்.

ஆங்கில ஸாம்ராஜ்யத்தின் மாகாணப்பிரிவுகளிலே திராவிடபாஷை கள் என்று கூறப்படும் தமிழ் தெலுங்கு மலையாளங் கன்னடம் என்ற பெரும் பாஷைகள் வழங்குந் தேசங்கள் ஒருதொகுதியாக அமைக்கப் பட்டுள்ளன. இத்தேசப்பிரிவைச் சென்னைமாகாணம் என்று, இட வமைதிபற்றிப் பெயர்கூறுவதினும், 'திராவிடமாகாணம்' என்று பாஷையமைதியைக்கொண்டு வழங்குவது மிகவும் பொருந்துவது எனலாம். பாஷைகள் வழங்கும் முறைபாகவே தேசங்கள் பிரிக்கப் படவேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி சிலகாலமாக ஆந்திரமக்கட்குள் அதிகமாக உண்டாயினும், இப்போது அமைந்துள்ள மாகாணப்பிரிவு, பூர்வசரித் திரமுறைக்கு ஒத்ததாய் மேற்குறித்த நான்கு திராவிடமக்களை நெடுங் காலம் ஒருசேரவைத்து ஒற்றுமைப்படுத்தி வந்திருக்கிறதென்பது திண் ணம். இவ்வொற்றுமைக்கு, இன்று அக்கிராசனம் வகிக்கும் நம் வித்யா விலாகா-மந்திரியாரும் ஒரு சாட்சியாவர். சென்னைமாகாணத்தின் வடகோடிநாட்டினராகிய இவர், செந்தமிழ்நாட்டின் தலைநகரில் அமைந்த தமிழ்ச்சங்கத்தை அபிமானித்து, இன்று அதன் வருஷக் கூட்டத்தின் தலைமைவகிப்பது, நான் மேலே கூறிப்போந்த ஆந்திரத் தலைவர்களுடைய சரித்திரத்தை ஞாபகப்படுத்துகின்றது. ஆந்திரத் தலைவர்கள் தமிழை அபிமானித்தாதரித்தது புதியதன்று என்பதும், இதுபோலும் சம்பந்தம் என்றுமிருந்து பரஸ்பரம் பாஷைமுதலிய வற்றுக்குப் பேருதவி அமையவேண்டும் என்பதுமே இவ்வுபந்நியா சத்தை இம்மகாசபையில் யான் எழுதிப் படித்ததன் நோக்கம். இத்தகைய தொடர்பு நீடு வாழ்வதாக.

பிழையுந் திருத்தமும்.

பக்கம்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
13	31	போலவும்'	போல'
20	31	இழாந்தா	இழந்தா
23	33	Gazatteer	Gazetteer
24	3	என்பதும்,	என்றும்,
29	21	திராவிடமக்களை	திராவிடமக்களையும்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தில் விற்கப்பெறும் புத்தகங்கள்.

சங்கப்பதிப்பு.

		ரூ.	அ.	பை
1.	ஞானாமிர்த மூலமும் உரையும்	1	0	0
2.	சைவமஞ்சரி	1	8	0
3.	யாப்பணியிலக்கணங்கள் (விசாகப்பெருமாளையர் பஞ்சலக்ஷண வினாவிடையினின்று எடுத்தவை)	0	10	0
*4.	வைத்தியசாரசங்கிரகம்			
5.	பன்னூற்றிரட்டு	2	0	0
*6.	மகாபாரதம் அரும்பதவுரையுடன் ...			
*7.	தோத்திரத்திரட்டு			
8.	தமிழ்ச்சொல்லகராதி உயிர்வருக்கம் முடிய. முதற்பாகம்.	6	0	0
	ஷை இரண்டாம்பாகம்	4	8	0
	ஷை மூன்றாம் பாகம்	5	0	0
9.	அபிதானசிந்தாமணி	7	0	0
10.	தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் ... (நச்சினார்க்கினியருரை உரையாசிரியருரையுடன்)	1	12	0
11.	திருவருணைக்கலம்பகம்	0	4	0
12.	அரூதாம்பிகைபிள்ளைத்தமிழ்	0	8	0
*13.	கலைசைச்சிலேடைவெண்பா	0	5	0
14.	தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி ...	1	0	0
15.	திருவாரூர் நான்மணிமாலை	0	3	0
*	சங்கப்புலவராற்றுப்படை உரையுடன் ...			
	பன்னூற்றிரட்டு (செலக்ஷன்)	0	4	0
	திருவாலவாய்த் திருநீற்றுப்பதிகம் முதலியன ...	0	1	0

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்.

		ரூ.	அ.	பை
1.	ஐந்திணையைம்பது உரையுடன்	0	8	0
2.	கணுநூல் (5) இனியதுநாற்பது (உரையுடன்) ...	0	3	0
*3.	வளையாபதிச்செய்யுட்கள்			
4.	புலவராற்றுப்படை (திருக்குருகூர் இரத்தின கவிராயர் இயற்றியது.)	0	3	0
6.	நேமிநாதம் (உரையுடன்)	0	12	0
*7.	திருநூற்றந்தாதி (உரையுடன்)			
*8.	திணைமாலை நூற்றைம்பது (உரையுடன்)			
*9.	அநுமானவிளக்கம்			
10.	அட்டாங்கயோகக்குறள்	0	2	0
11.*	விவசாயரசாயனசாஸ்திரச்சுருக்கம் ...			
12.*	பன்னிருபாட்டியல்			
13.	நான்மணிக்கடிகை (பழைய உரை)	0	3	0
14.	மூத்தொள்ளாயிரச்செய்யுட்கள்	0	2	0
15.	திருச்செந்திற்கலம்பகம்	0	3	0
16.*	திருவாரூருலா			
17.	சுகசந்தர்சனதீபிகை	0	12	0
18.	இயற்கைப்பொருட்பாடம்	0	4	0
19.	தேவையுலா	0	3	0
20.	நரிவிருத்தம்	0	2	0
21.	சிதம்பரப்பாட்டியல் (உரையுடன்)	0	6	0
22.*	திருக்கலம்பகம் (ஷை) ...			
23.	விக்கிரமசோழனுலா	0	2	0
24.	குருமொழிவினாவிடை	0	1	0
25.	கேசவப்பெருமாள் இரட்டைமணிமாலை ...	0	1	0

26.	திருத்தணிகைத்திருவிருத்தம்	0 1 0
27.	மதுரைத்திருப்பணிமாலை	0 6 0
28.	சந்திராலோகம்	0 2 0
*29.	சோழவம்சசரித்திரச்சுருக்கம் ...	
30.	ஞானாமிர்தக்கட்டளை	0 3 0
31.	பாண்டியம்	0 4 0
32.	மநீஷாபஞ்சகம்	0 8 0
33.	வேளிர்வரலாறு	0 8 0
*34.	அகப்பொருள்விளக்கம்	
35.	திருமந்திர நூறுபாட்டுக்குரை	0 8 0
36.	உதாரணசங்கிரகம்	0 1 0
37.	மாறனலங்காரம் மூலமும் உரையும்	2 8 0
38.	திருப்புல்லாணிமாலை	0 2 0
39.	பழமொழிமூலமும் பழைய உரையும் ... (முதல் 100 செய்யுள்)	1 0 0
40.	திருமாலிருஞ்சோலைமலை அழகர்பிள்ளைத்தமிழ் ...	0 8 0
41.	பொருட்டொகைநிகண்டு	0 6 0
42.	அகராதிநிகண்டு	0 12 0
43.	மேகவிடுதூது	0 2 0
44.	திருக்குற்றாலமாலை	0 2 0
45.	தண்டலையார்சதகம்	0 4 0
46.	இராமோதந்தம்	0 3 0
47.	பழமொழிமூலமும் பழைய உரையும் ... (இரண்டாவது 100 செய்யுள்)	1 0 0
48.	சேதுநாடுந் தமிழும்	0 4 0
49.	கடைவள்ளலார் காலம்	0 6 0

வேறுபதிப்பு.

1.	சேரன் செங்குட்டுவன்	1 0 0
2.	வஞ்சிமாநகர்	0 8 0
3.	ஜோதிமாலை (தமிழ்நாவல்)	0 4 0
4.	சிவஞானசுவாமிகள்மீது இரட்டைமணிமாலை ...	0 1 0

* இவ்வடையாளமிடப்பட்டவை இப்போது கைவசமில்லை.

குறிப்பு:—

1. சங்கத்தினின்றும் மாதமொருமுறை அரிய பெரிய விஷயங்களைக் கொண்டு வெளியாகிவரும் "செந்தமிழ்" பத்திரிகைக்கு வருஷச்சந்தா ரூ 4—0—0 தனிப்பிரதியின் கிரயம் அணா 8. வெளிநாடுகளுக்கு வருஷச் சந்தா ரூ 4—8—0. இதுவரை 21 தொகுதிகள் பூர்த்தியாயிருக்கின்றன. இவற்றுள் 1, 3, 7, 8, 9, 10-ம் தொகுதிகள் கைவசமில்லை. பைண்டுசெய்யப்பெறாத கைவசமுள்ள தொகுதிகளுள் 20-ந் தொகுதிமுடிய, தொகுதி 1-க்கு ரூ 2—0—0 வீதமும், 21வது தொகுதி ரூ 4-வீதமும் விலைக்கு விற்கப்படும். பைண்டு செய்யப்பெற்ற தொகுதிகட்கானால் [illegible] கிரயத்துக்குமேல் அணா 12 ஆகும். வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

2. சங்கப்பிரசுரம் ஒன்றில் ஒரேதடவையில் 10 பிரதிகளும் அதற்குமேற்பட்டும் வாங்குவோர்கட்கு மொத்தக்கிரயத்தொகையில் 100க்கு 10 வீதம் கமிஷன் தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்.

லெக்ஷ்மீநாராயணையர்,
மானேஜர்.